Charis

[Årbog, redigeret af K.L. Rahbek].

Udkom 1797 og 1799-1807.

Affotograferingen er udført efter eksemplarer fra biblioteker.

Detaljer om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0057/sknr57419.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

FREDERIKSBERG · KOMMUNEBIBLIOTEKER

Af K. L. Rahbek
Professor

Kiöbenhavn.
trykt og forlagt af Directör J. F. Schultz

05.9
Ch 24
Magasin

37 5300

L

Almanak

for

Aaret 1803.

Formørkelser.

I indeværende Aar 1803 indtræffe ingen Maanes-formørkelser, men tvende Soelsformørkelser, den 21 Februari og den 17 August. Den sidste bliver hos os at see. Denne Soelsformørkelse begynder den 17 August Kl. 6. 54 Min. om Formiddagen; den er paa det største Kl. 7. 34 Min., da næsten en Siettedeel af Solen er formørket, og den er aldeles forbi Kl. 8. 16 Min. om Formiddagen.

Januarius eller Glugmaaned har 31 Dage.

Lø 1 Nytaar

S 2 Sondag efter Nytaar
M 3 Enoch
Ti 4 Methusalem
O 5 Simeon
T 6 Hellig 3 Konger
F 7 Knud Hertug — Fuld ☽ Kl. 11.
Lø 8 Erhard — 51 M. Efterm.

S 9 1 Sondag efter Hellig 3 K.
M 10 Paul Erem.
Ti 11 Hyginus
O 12 Reinhold
T 13 Helarius
F 14 Felix
Lø 15 Maurus

S 16 2 Sondag efter Hellig 3 K. — Sidste ☾ Kl. 3.
M 17 Antonius — 42 M. Form.
Ti 18 Prisca
O 19 Pontianus
T 20 Fabian Sebastian
F 21 Agnes
Lø 22 Vincentius

S 23 3 Sondag efter Hellig 3 K. — Nye ☽ Kl. 10.
M 24 Themotheus — 49 Min. Form.
Ti 25 Pauli Omvendelse
O 26 Polycarpus
T 27 Chrysostomus
F 28 Kronprindsfrederik
Lø 29 Christian den 7 Fødsel

S 30 4 Sondag efter Hellig 3 K.
M 31 Virgilius — Første ☽ Kl. 2. 51 Min. Form.

Ti 1 Brigida
O 2 Kyndelmisse
T 3 Blasius
F 4 Veronica
Lø 5 Agatha

S 6 Septuagesima — Fuld ☽ Kl. 5.
M 7 Richard — 27 M. Efterm.
Ti 8 Corintha
O 9 Apollonia
T 10 Scholastica
F 11 Euphrosine
Lø 12 Eulalia

S 13 Sexagesima
M 14 Valentin — Sidste ☾ Kl. 10.
Ti 15 Faustinus — 34 M. Efterm.
O 16 Juliana
T 17 Findanus
F 18 Juliane Sophie
Lø 19 Ammon

S 20 Fastelavn
M 21 Samuel — Nye ☽ Kl. 9.
Ti 22 Peders Stoel — 54 M. Efterm.
O 23 Aske Onsdag
T 24 Matthias
F 25 Victorinus
Lø 26 Inger

S 27 1 Søndag i Fasten
M 28 Ollegaard — Første ☽ Kl. 1.
36 M. Efterm.

Ti 1 Albinus
O 2 Tamperdag
T 3 Kunigunda
F 4 Adrianus
Lø 5 Theophilus

S 6 2 Sond. i Faſten
M 7 Perpetua
Ti 8 Beate — Fuld ☉ Kl. 0.
O 9 40 Riddere — 11 M. Efterm.
T 10 Edel
F 11 Thala
Lø 12 Gregorius

S 13 3 Sond. i Faſten
M 14 Eutychius
Ti 15 Zacharias
O 16 Gudmund — Sidſte ☾ Kl. 1
T 17 Gertrud — 50 M. Efterm.
F 18 Alexander
Lø 19 Joſeph

S 20 Midfaſte
M 21 Benedictus
Ti 22 Paulus
O 23 Fidelis — Nye ☽ Kl. 7.
T 24 Ulrica — 46 M. Form.
F 25 Mariæ Bebudelſe
Lø 26 Gabriel

S 27 5 Sond. i Faſten
M 28 Euſtachius
Ti 29 Jonas
O 30 Guido — Førſte ☽ Kl. 2.
T 31 Fred. 5 Fodſel — 34 M. Form.

F 1 Hugo
Lø 2 Theodosia

S 3 Palme Søndag
M 4 Ambrosius
Ti 5 Irenæus
O 6 Sixtus
T 7 Skiertorsdag — Fuld ☽ Kl. 6.
F 8 Langfredag — 14 M. Form.
Lø 9 Procopius

S 10 Paaskedag
M 11 2 Paaskedag
T 12 Julius
O 13 Justinus
T 14 Tibertius
F 15 Paternus — Sidste ☾ Kl. 1.
Lø 16 Mariane — 12 M. Form.

S 17 1 Sønd. efter Paaske
M 18 Eleutherius
Ti 19 Daniel
O 20 Sulpetius
T 21 Florentius — Nye ☽ Kl. 4
F 22 Cajus — 32 M. Efterm.
Lø 23 Georgius

S 24 2 Sønd. efter Paaske
M 25 Marcus Evang.
Ti 26 Cletus
O 27 Charlotte
T 28 Vitalis — Første ☽ Kl. 5.
F 29 Petrus Martyr — 37 M. Efterm.
Lø 30 Severus

Majus eller Maimaaned har 31 Dage.

S 1 3 Sønd. efter Paaske
M 2 Athanasius
Ti 3 Kaarsmisse
O 4 Florian
T 5 Gothard
F 6 Bededag
Lø 7 Flavia

Fuld ☺ Kl. 10. 3 M. Efterm.

S 8 4 Sønd. efter Paaske
M 9 Casparus
Ti 10 Gordianus
O 11 Mamertes
T 12 Pancratius
F 13 Ingenius
Lø 14 Christian

Sidste ☾ Kl. 9. 10 M. Form.

S 15 5 Sønd. efter Paaske
M 16 Sara
Ti 17 Bruno
O 18 Ericus
T 19 Christi Himmelfart
F 20 Angelica
Lø 21 Helena

Nye ● Kl. 0. 48 M. Form.

S 22 6 Sønd. efter Paaske.
M 23 Desiderius
Ti 24 Esther
O 25 Urbanus
T 26 Bede
F 27 Lucianus
Lø 28 Wilhelm

Første ☽ Kl. 0. 12 M. Form.

S 29 Pintsedag
M 30 2 Pintsedag
Ti 31 Petronelle

D 1 Tamperdag
T 2 Marcellus
F 3 Erasmus
Lø 4 Optatus

S 5 Trinitatis — Fuld ☽ Kl. 11.
M 6 Robertus — 15 M. Form.
Ti 7 Jeremias
O 8 Medardus
T 9 Christi Legemsfest
F 10 Onophrius
Lø 11 Barnabas Apostel

S 12 1 Sond. efter Trinit. — Sidste ☾ Kl. 2.
M 13 Cyrillus — 43 M. Esterm.
Ti 14 Rufinus
O 15 Vitus
T 16 Tycho
F 17 Botolphus
Lø 18 Ericus

S 19 2 Sond. efter Trinit. — Nye ☽ Kl 9.
M 20 Sylverius — 41 M. Form.
Ti 21 Albanus
O 22 10 000 Martyrer
T 23 Paulus
F 24 St. Hans Dag
Lø 25 Prosper

S 26 3 Sond. efter Trinit.
M 27 7 Sovere — Første ☽ Kl. 3.
Ti 28 Eleonore — 29 M. Form.
O 29 Petri Pauli
T 30 Lucina

F 1 Theobaldus
Lø 2 Marie Besøgelse

S 3 4 Sønd. efter Trinit.
M 4 Ulricus — Fuld ☽ Kl. 10.
Ti 5 Anshelmus — 9 M. Eftermi.
O 6 Dion
T 7 Louise Augusta
F 8 Kield
Lø 9 Sostrata

S 10 5 Sønd. efter Trinit.
M 11 Josva — Sidste ☾ Kl. 7.
Ti 12 Elias — 0 M. Eftermi.
O 13 Christiane
T 14 Bonaventure
F 15 Apost. Deling
Lø 16 Susanne

S 17 6 Sønd. efter Trinit.
M 18 Arnolphus — Nye ☽ Kl. 8.
Ti 19 Justa — 6 M. Eftermi.
O 20 Margaretha
T 21 Irenus
F 22 Maria Magdalena
Lø 23 Apollinaris

S 24 7 Sønd. efter Trinit.
M 25 Jacobus
Ti 26 Anna — Første ☽ Kl. 8.
O 27 Martha — 39 M. Eftermi.
T 28 Aurelius
F 29 Oluf
Lø 30 Abdon

S 31 8 Sønd. efter Trinit.

Augustus eller Høstmaaned har 31 Dage.

M 1 Peders Fængsel
Ti 2 Hannibal
O 3 Nicodemus — Fuld ☺ Kl. 7.
T 4 Dominicus — 37 M. Form.
F 5 Osvald
Lø 6 Christi Forklaring

S 7 9 Sønd. efter Trinit.
M 8 Ruth
Ti 9 Romanus — Sidste ☾ Kl. 11.
O 10 Laurentius — 50 M. Efterm.
T 11 Herman
F 12 Clara
Lø 13 Hippolitus

S 14 10 Sønd. efter Trinit.
M 15 Mariæ Him.
Ti 16 Rochus
O 17 Anastatius — Nye ☌ Kl. 9.
T 18 Agapetus — 8 M. Form.
F 19 Sebaldus
Lø 20 Bernhard

S 21 11 Sønd. efter Trinit.
M 22 Symphoria
Ti 23 Sachæus
O 24 Bartholom.
T 25 Ludvig — Første ☽ Kl. 1.
F 26 Irenæus — 5 M. Efterm.
Lø 27 Gebhard

S 28 12 Sønd. efter Trinit.
M 29 Johannes Halshuggelse
Ti 30 Benjamin
O 31 Dirte

T 1 Egedius — Fuld ☺ Kl. 4.
F 2 Elisa — 21 M. Eftерm.
Lø 3 Seraphia

S 4 13 Sønd. efter Trinit.
M 5 Regina
Ti 6 Magnus
O 7 Robert
T 8 Mariæ Fødsel — Sidste ☾ Kl. 6.
F 9 Gorgonius — 42 M. Form.
Lø 10 Burchard

S 11 14 Sønd. efter Trinit.
M 12 Guido
Ti 13 Cyprianus
O 14 † Ophielse
T 15 Eskild
F 16 Euphemia — Nye ☿ Kl. 0.
Lø 17 Lambert — 46 M. Form.

S 18 15 Sønd. efter Trinit.
M 19 Constantia
Ti 20 Tobias
O 21 Tamperdag
T 22 Maurits
F 23 Linus
Lø 24 Tecla — Første ♍ Kl. 4.
— 19 M. Form.

S 25 16 Sønd. efter Trinit.
M 26 Adolph
Ti 27 Cosmus
O 28 Wenceslaus
T 29 St. Michel
F 30 Hieronymus

Lø 1 Remigius — Fuld ☺ Kl. 1. 3 M. Form.

S 2 17 Sønd. efter Trinit.
M 3 Mette
Ti 4 Franciscus
O 5 Placidus
T 6 Broderus
F 7 Amalia — Sidste ☾ Kl. 5. 2 M. Efterm.
Lø 8 Ingeborg

S 9 18 Sønd. efter Trinit.
M 10 Gereon
Ti 11 Prinds Frederik
O 12 Maximilian
T 13 Angelus
F 14 Calixtus
Lø 15 Hedevig — Nye ☽ Kl. 6. 12 M. Efterm.

S 16 19 Sønd. efter Trinit.
M 17 Florentinus
Ti 18 Lucas Evang.
O 19 Balthasar
T 20 Henricus
F 21 11,000 Jomfruer
Lø 22 Cordula

S 23 20 Sønd. efter Trinit. — Første ♍ Kl. 5. 51 M. Efterm.
M 24 Proclus
Ti 25 Crispus
O 26 Amandus
T 27 Sem
F 28 Kronprindss. Maria.
Lø 29 Narcissus

S 30 21 Sønd. efter Trinit. — Fuld ☺ Kl. 10. 11 M. Form.
M 31 Lutherus

November eller Slagtemaaned har 30 Dage.

Ti 1 Alle Helgen
O 2 Alle Sæle
T 3 Hubertus
F 4 Otto
Lø 5 Malachias

S 6 22 Sønd. efter Trinit. — Sidste ☾ Kl. 7. 29 M. Form.
M 7 Engelbret
Ti 8 Claudius
O 9 Theodorus
T 10 Adelheid
F 11 Morten Bisp
Lø 12 Torkild

S 13 23 Sønd. efter Trinit.
M 14 Frederik — Nye ☽ Kl. 0. 14 M. Eftерm.
Ti 15 Leopold
O 16 Othmar
T 17 Amanus
F 18 Hesychius
Lø 19 Elisabeth

S 20 24 Sønd. efter Trinit.
M 21 Marie Ofring
Ti 22 Frederik Ferdinand — Første ☽ Kl. 5. 21 M. Form.
O 23 Clemens
T 24 Chrysogonus
F 25 Catharine
Lø 26 Conrad

S 27 1 Sønd. i Advent
M 28 Sophie Magdalene — Fuld ☽ Kl. 8. 16 M. Eftерm.
Ti 29 Saturnius
O 30 Andreas

December eller Christmaaned har 31 Dage.

T 1 Arnold
F 2 Bibiana
Lø 3 Svend

S 4 2 Sønd. i Advent
M 5 Sabina
Ti 6 Nicolaus
O 7 Agathon
T 8 Mariæ Undfangelse
F 9 Rudolp
Lø 10 Judith

Sidste ☾ Kl. 1.
48 M. Form.

S 11 3 Sønd. i Advent
M 12 Epimachus
Ti 13 Lucie
O 14 Tamperdag
T 15 Nicasius
F 16 Lazarus
Lø 17 Albine

Nye ☌ Kl. 5.
47 M. Form.

S 18 4 Sønd. i Advent
M 19 Nemesius
Ti 20 Abraham
O 21 Thomas
T 22 Japet
F 23 Thorlacius
L 24 Adam

Første ☍ Kl. 2.
42 M. Efterm.

S 25 Juledag
M 26 St. Stephanus
Ti 27 Joh. Evang.
O 28 Børnedag
T 29 Noah
F 30 David
Lø 31 Sylvester

Fuld ☽ Kl. 8.
3 M. Form.

Ensomheden.

Min A. F. helliget.

Dmme Længsler i min Siæl oprinde,
Harpen rækker min Veninde,
Hiertet byder — Eensomhed!
Sangen hylde høitidfuld din Fred —
Liflig Harpens Toner flyde!
Dine Skygger ei de giennembryde,
Ei med vilde Glæders Skingre-Klang
Blande sig min stille Sang! —

Gladere ei Træl fra mørke Giemme
Ledet af en kiærlig Stemme,
Træder frem til Lys og Dag;
Gladere ei Søemand fra sit Vrag
Stirrende et Seil opdager
Meer og meer at nærme sig hans Klager,
End, naar efter tunge Savn, din Ven
Iler til dit Favn igien.

Til min Broder mig Naturen binder
Skabt til Daad min Siæl sig finder;
Tanken spirer i dit Favn,
Men den Frugter bær til Verdens Gavn —
Dorskhed tyer ei til din Bolig;
Den med Verdens Sværm er meer fortrolig;
Selv i dine Dromme meere Sandt
End i hines Gogl jeg fandt. —

Tidens Strøm med jævne Fart henflyder,
Men liig Torden den gienlyder
For enhver, som haanlig saae
Den med høitidsfulde Skridt fremgaae —
Dyrebare Øieblikke!
Flyer, o! flyer! Jeg taber eder ikke,
Jeg opmærksom følger Eders Fied
I min tause Ensomhed. —

Livets Sysler tidt med Kummer lønne;
Faa reensdig Daad paaskionne,

Tidt fra hine i din Arm,
Ilte Jeg med qvalte, bittre Harm —
Bitterhed og Harm forsvunde,
Du balsamisk lægte Hiertets Wunde,
Jeg afkastede hvert uværdigt Baand
Glad ved min frigiorte Aand. —

O! Foragt for Mennesket at nære,
Nag til ham, min Broder, bære,
Ei med Hiertets Fred bestaaer;
Dobbelt hellig er du mig derfor;
Dobbelt værdig Hymnens Toner,
Du, som mig med Mennesket forsoner,
Stedse du i Roe mig dysse ind
Med formildet roligt Sind! —

Verdens Sværm Ulykkelige haaner,
Du et saaret Hierte skaaner;
Barsom Du tilbyder kun,
Hvad jeg ønsker mig i Smertens Stund;

Taushed, Fred — og naar Du vækker
Tanken, naar Du Viisdoms Bæger rækker,
Byder Du ei kold med trodsig Aand,
Jeg gienkiender Venne-Haand.

Kiær er Uskylds Spøg og Vennetale,
Glade Sang i Blomsterdale,
Kiær er liden Vennekreds;
Dog med den og Verden meest tilfreds,
Dybt i Skoven Jeg dig søger,
Der hvor Fuglen om min Tinding spøger,
For mig selv Jeg trolig tæller der
Tanker, Haab og Følelser. —

Der, i dine elskte Opholdssteder,
Blandt Naturens Vidigheder,
Hvisker Du: hor Almagts Røst!
Tab ei den og denne rene Lyst!
Til hvert Blomst, hvert Løv Du peger,
Skovens Toner i mit Hierte præger —

Bort, o! bort med hver vanhellig Lyd
Som forstyrrer denne Fryd —

Hvo tør vel sig ved din Guddom glæde
Hvo tør i dit Tempel træde
For at hellige din Fred,
Høie, frygtelige Ensomhed!
Ikkun den af Hiertet reene,
Som med sin Samvittighed alene
Blues ej for, hvad han er, og var,
Og hvad han besluttet har —

Jeg var Barn, og mine Aar bortspogte,
Sværm og glade Støi Jeg søgte,
Jeg var ung, og Venner fandt,
Og min Fryd til deres Ydest bandt;
Tiden væltes, Venner drage
Uformærkt til eget Jeg tilbage;
Vee mig! om Jeg, fremmed for enhver
Fremmed for mig selv og er —

Du, som dig i Daarskabs Snare hilder,
Og som dig med Flid forvilder,
For dig selv at kunde flye,
Gjennem Labyrinther stedse nye;
Slumre ind ved Harpens Toner!
Drøm om Vellyst, Høihed, Throner!
Dine Fred, end udi Drømme, gaae
Dog til Gravens mørke Vraae —

Elskte! venlig Du min Sang modtage!
I din Ungdoms Blomsterdage
Deler Du saa glad med mig
Denne Roe, som gior mig lykkelig —
Disse Smaae, som Du tilbeder
Takke dig engang for mine Glæder!
De oplive skal din Ensomhed,
Naar Jeg nyder Gravens Fred —

Rein.

Harpespilleren.

En Romance.

Jeg sidder med Harpen paa mit Skiod,
Og søger Brod:
Kom hid, unge Piger og Drenge!
Kom, hører en sølvgraa Oldings Røst,
Sang er hans Trøst,
Hans Rigdom er gyldene Strenge. —

Ung Harald, en fattig Krigers Søn,
Men rask og skion,
Omt elsked' den yndigste Pige;
Han saae hende daglig paa sin Vei,
Men voved ei,
Den Skionne sin Elskov at sige.

Engang han vandred' i Dalens Skiod —
En Stemme lod
Saa svagt giennem Granfieldets Side.
Han nærmede sig med Kiæmpegang
Den blide Sang,
Der tolkede Længsel og Ovide.

Han nærmede sig mod Fieldets Fod,
Og stille stod;
Da saae han den tryllende Pige.
Hun sang og stirrede paa sin Vei,
Men saae ham ei —
Bag hende han sig monne snige.

Nu hørte han hendes Veemodssang;
Saa lød den klang:
"O, bedste blandt Norriges Sønner!
"Engang jeg saae dig og — elsked' dig,
"O, saae du mig,
"O, hørte du kun mine Bønner!"

Ung Harald gik frygtsom nærmere
Og lyttede:
"Ak, saae du mit brændende Hierte;
"Og horte du Hiertets vilde Slag
"Ved Nat og Dag —
"Da, Harald! du lindred min Smerte."

Da satte hun sig ved Træets Rod,
Hvor Harald stod;
Fortrylled' hverandre de skued'.
"O," spurgte ung Harald, "sang du om mig?" —
"Jeg sang om dig!"
I Thoralill's Diekast lued'.

Og henrykt hun segned' i hans Arm,
Og til sin Barm
Hun trykked' ham kiærligt, og smilte.
De leved sammen; hver Dag, hvert Aar,
Som yndig Vaar,
For Harald og Thora bortilte. —

End, Pige og Drenge! I tumle glad
I Dandserad;
I dromme om Kiærligheds Glæde,
Og hiines Lykke sig ønsker hver — — —
Jeg Harald er,
Her Thoralins Grav I betræde!

Jeg sidder med Harpen paa mit Skiød,
Og søger Brød:
Farvel, unge Piger og Drenge!
O, mindes den sølvgraa Haralds Røst!
Sang var hans Trøst,
Hans Rigdom de gyldene Strenge!

Sagen.

Violsamleren.

Himlens blege Gienfærd lyste,
Stormen dreied Kirkespiret,
Emma ved min Side gyste;
som en Engel lilliezivet.

Nattens sorte Hauer gole,
bange gik min troe Veninde.
Hendes hvide Silkekiole
flagred i de kolde Vinde.

Svagt en Stemme til en Cither
herte vi fra Kirken qvæde;
Da vi kom til Portens Gitter,
stod der Een i Dødningklæde.

"Emma kom! Din Moder vinker
See! hist ligger jeg saa eene;
medens Soel og Maane blinker
paa de hvide Marmorstene."

Emma sank i mine Arme;
stirred Skyggen mat imode,
trykte mig med sidste Varme,
smilte, zittrede, og døde.

Hiem jeg bar min Elskerinde
koldbestraalt af Nattens Sole.
Underlige Dødningvinde
vifted i den lange Kiole.

Derpaa jeg til Lunden ilte,
gav mig flittig til at søge,
mens bestandig Maanen smilte
bleggul paa de sorte Bøge.

Fandt det elskte Træe, som heldte
over os saa tit fortroelig;
græd, imens jeg Træet fældte;
slæbte det til Emmas Bolig.

Kyssed hendes hvide Klæder,
greb en Saug saa mat og ene;
danned saa de lange Bræder,
som indslutter hendes Bene.

Hen til hendes kiere Bier
derpaa jeg mig sagte skyndte,
Skovens muntre Melodier
vidned, Morgenen begyndte.

Bien stak, jeg fandt det ikke,
ud jeg tog den store Kage;
Emma stod for mine Blikke,
stirrende saa omt tilbage.

Biens Stik jeg henrykt taalte,
Lys af gule Vox jeg støbte!
Klart den sidste Nat de straalte,
da jeg hendes Liig indsvøbte.

Snoren rasled, i der Dybe
sygned hun fra sorten Vagn.
Rædsomt følte jeg det krybe
gjennem hver en lukken Aare.

Næstr Nat, da Stjernehorden
veltede sig op af Havet,
ilte jeg til Kirkegaarden,
hvor min Emma var begravet.

Sødt en Stemme til en Cither
atter hørte jeg at qvæde;
tæt ved Portens sorte Gitter
stod hun i sit Dødningklæde.

"Ludvig kom, din Pige vinker!
Emma ligger her saa ene,
medens Elskovs Stierne blinker
paa de kolde Marmorstene!"

"Emma! raabte jeg med Klage,
tag mig med dig, Elegode!
See hvor bleg jeg staaer tilbage
paa den kolde, morke Klode!"

Ak da hæved hun sin Finger
hvit den englehvide Pige,
viste mig den Stie, som svinger
ukiendt sig til Himmerige.

Med en Taare i sit Øie
kyssed hun mig blidt paa Munden,
stirred venlig i det Høie
sukkede — og var forsvunden.

Derfor sanker jeg Violer,
de mit blege Liig skal klæde,
naar i Nat de hvide Straaler
vinker mig til evig Glæde.

Ehlenslæger.

Elegie.

Skreven i Ruinerne af et gammelt Biergslot.

(Efter Matthisson.)

Aftnens Taushed over Jorden hviler;
Alting hylles ind i dunkle Sloer;
Al Naturen nu til Søvn heniler;
Lundens Sangers sidste Quad hendoer.
Stilhed synker ned fra skyfrie Himmel,
Hiorden drager hiem i tause Brimmel,
Hyrden vandrer mat med sene Fied
Til sin faderlige Hyttes Fred.

Her ved gamle Fædres stolte Minde
Veemod blander sig i Harpens Lyd;

Medens omme Længsels-Taarer rinde,
Hiertet dvæler ved henfarne Fryd.
Sorgfuld stige frem de Fortids Dage,
Som har kyns Ruiner ladt tilbage
Af hiint Slot, hvis Taarne kneisede
Majestætisk frem paa Klipperne.

Hvor om gamle Soilers dunkle Slimmer
Hvislende nu Efeu slynger sig,
Og hvor Aftenrodens blege Skimmer
Blandt Ruiner smiler blidelig,
Signede maaskee en Faders Bønner
Fordum en af Danas tiakke Sønner,
Naar fra Dalens Fred og Borgens Ly
Bort han stoi til Kampens Vaabengny.

"Drag i Fred!" saa talte gamle Kriger
Ham omgiordende med Helteværd;
"Aldrig Seiren fra dit Banner viger,
Naar du bliver ædle Stamme værd."

Ridder-Loftet Ynglings Læbe stammer,
Diet lyner Død, og Kinden flammer,
Lig den nys udsprungne Rosenlund!
I elysisk skionne Morgenstund.

Vild som Bolgen, der paa Havet bruser,
Flei den unge Helt til Vaabenbrag;
Lydt som Stormen, der blandt Graner suser,
Lød blandt Fienderne den Ridders Slag.
Mild som Solen, naar i Vest den smiler,
Hid til Fædres Borg han freidig iler,
For at glemme Krigens vilde Larm,
I sin Faders og sin Piges Arm.

Af med bange Længsel Moen skuer.
Hist fra Slottet ned i Dalens Skiød;
Skiold og Hielm i Aftensolen luer,
Borgen klingrer af Trompeters Stød!
Pigens faure Rosenkind henblegner,
Maallos hun i Heltens Arme segner.

Men hvad milde Die blidt har talt,
Det har ei Petrark ei Sapho malt.

Hist hvor Ranken sig om Muren slætter,
Lode glædrigt fulde Bægres Klang;
Indtil Morgenstiernen brat forjetter
Dagens Komme, Nattens svare Gang.
Gamle Sagn om kiække Fædres Seire,
Ridder-Eventyr i Korstogs Leire,
Vakte i udaanede Heltes Bryst
Mindet om hver blodig Ridderdyst.

O Forvandling! Gru og Nat sig hæve
Over Oldtids stolte Herlighed!
Vemodsfulde Aftenvinde svæve
Over øde Riddersale ned!
Tidsler voxe nu paa disse Steder,
Som den Tid gienlod af idel Glæder;
Snart af Elskovs kielne Minnesang,
Snart af Krigsbasunens vilde Klang.

Her i Støvet hvile Seirens Sønner,
Tause stumme de i Jordens Skiød!
Intet Marmor deres Mod belønner,
Intet vidner, at de Livet nød.
Ingen Gravhøi deres Aske freder,
Svage Vindpust mangens Støv adspreder;
Og indhyllede i Glemsels Sky
Svandt i Nattens Mulm de Stoltes Ry.

Saa forsvinde Livets Herligheder
Lig en flygtig Drøm saa saare brat!
Saa bortile Jordens tomme Glæder,
Og indvies snart til evig Nat!
Laurbær, som paa Seirens Sletter grønnes,
Daad, som selv med Ærts og Marmor lønnes,
Skialdens Qvad og gyldne Harpes Klang
Fare hen ad Glemsels skumle Gang.

Alt, hvad selv det ædle Hierte fylder,
Her med Længselslyst til Jordens Tant,

Svinder hen, lig Straalen, der forgylder
Himlens Blaa, da Aftensolen svandt.
Vennen — nys ved Morgengry vor Glæde —
Ofte vi ved Nattens Brudd begræde;
Venskab selv og Elskovs Salighed
Ile bort med Lynets snare Fied.

Elskov! ja din himmelsøde Glæde
Soger tidt forgiæves fredsomt Ly!
Venskab! ofte fra dit Himmelsæde
Jages du af Tordners mørke Sky!
Rigdom, Vælde — hver en jordisk Ære —
Alt til Glemsel skal indviet være!
Kongens Scepter — Hyrdens Stavtestav —
Skiules af den samme mørke Grav!

L. Stoud Platou.

Paa

en Venindes Navnedag,

med en hvid Rose.

Hvad kan det unge Hierte binde?
hvad hæfter først den muntre Aand?
For Haabet fødes, Taarer rinde,
erkiender Sielen intet Baand!
Slyng Lænker, smeddet af Demanter
og Perler, om den Skiønnes Hals,
og leed, trods Onklers Raad og Tanter
den glade Pige i en Vals.
Hvad nytter det? med roeligt Øie
med munter Fryd din Tid hun seer;
kan slige Baand et Hierte boie;
saa flye, og boi det aldrig meer!

Nu vel! saa flyng en Rosenkiæde,
stærkt flettet, tit i Londom kyst
med bange Haab, med Elskovs Glæde
behændig om det unge Bryst.
Og læg i Stilhed smaae Kierminder
til Mærker i den Psalmebog,
hvori hun end med Andagt finder
det sande Kierlighedens Sprog. —
Forgiæves! Rosenkiæden falmer;
og Hiertet frit, som forhen er
og roelig, som paa Fredens Palmer,
hun paa de torre Mærker seer. —
Hvad kan det unge Hierte binde?
hvad hæfter først den muntre Aand?
For Haabet fødes, Taarer rinde
erkiender Sielen intet Baand.
Men da — naar Lundens Melodier
først vække Længsler i vort Bryst,
naar skiendt den hele Aften tier,
der høres dog en lønlig Røst

som vel har ikke Ord, men Toner,
som fattes ei, men føles dog,
og fører eet i alle Zoner
forstaaet, uforstaaeligt Sprog!
da er en visnet Rosenkiæde,
langt stærkere end Demantbaand,
og Tankens Dands i Blik, som græde,
en farlig Vals for Pigens Aand!
til Poesie de smaae Kiærminder
da bliver i vor Psalmebog;
paa deres tørre Blade finder
hun da et mere fælfuldt Sprog!
da er det rørte Hiertes Stræben
sødt røbet ved et Aandedrag,
et Blik af Ild, et Smiil paa Læben,
eet Haandtryk — et elektrisk Slag.
Da bliver mild uskyldig Glæde,
og fire sammenbundne Straae,
et Rosenblad, alt, til en Kiæde
om Hiertet, som kan ei forgaae!

Men naar et Hjerts alt er bundet
i Lænker, som det trylles i,
det ogsaa har hver Mening fundet
i Blomsternes Philosophie —
og Kummers Graad og Kyssets Sødme
Alt staaer i deres Abecee!
et Vink til Dands i Rosens Rødme
et Raad derfra paa Liliens Snee!
Som Elskov har, har Venskab sine,
kun meer beskeden, fordringsfrie
de tale, om ei sødt som hiine,
dog ved en fælleds Sympathie.
Og naar en Ven, beskeden søger
med stille Hu og skiønsom Aand,
om i dens tusind Blomsterbøger
der findes ogsaa vel et Baand,
en simpel Blomst, som veed at finde
med stille Mening, kaus Behag,
den unge smilende Veninde
hvis Navnedag det er i Dag!

Som tør med taus Betydning sige
hvad Ord ei saa udtrykke kan
som desuagtet gierne han,
dog sagde denne gode Pige!
O vil ei af den hele Flok,
Uskyldighedens simple Smykke
og Billedet paa huuslig Lykke —
den hvide Rose — sige nok!

L. Kruse.

Zephyrerne.

En Idyll efter Geßner,

Fr. K. M. N. helliget.

Første Zephyr.

Hvi flagrer du i denne Rosenhæk,
Og leger med de nysudsprungne Blade?
Kom, flyv med mig til perleklare Bæk
I morken Lund, hvor Nymspherne sig bade.

Anden Zephyr.

Nei, flyv du kun, jeg følger ei med dig.
Svæv dandsende paa Bølgen med de Smukke,
Som, Svaner lig, i Flodens Arme dukke —
Langt større er den Fryd, som kalder mig.

I Rosers Duft og dugbeperled' Blade
Jeg mine trætte Vinger her vil bade.

Første Zephyr.

O, sig mig dog, hvad Glæde kalder dig?
Er nogen Fryd vel større, end at gynge
Paa Bølgerne i Nymphers muntre Kjynge,
Med dem i blode Græs at tumle sig?

Anden Zephyr.

Snart skal du see en yndig Landsbypvinde,
Hver Morgen vandrer hun paa denne Sti;
Huld er hun som den ynaste Heldgudinde,
Snart kommer hun min Rosenhæk forbi.
Hver Morgen hun med fyldte Madkurv iiler
Til Hytten hist, hvor Fyrrebusker staae,
See, Morgensolen rødmende nedsmiisser
Paa Tagets sunkne, moesbegrøede Straa;
Der boer en from, en syg og fattig Qvinde,
To spæde Børn om hende klynge sig;

Forgiæves skulde hendes Taarer rinde,
Var Daphne ei — hun var ulykkelig.
Men glad min Daphne vandrer did hver Morgen,
Med fyldte Kurv, med omhedsfyldte Bryst,
Som Hyttens Skytsgudinde sprede Sorgen,
Uddeler Næring, og udbreder Trøst.
Snart kommer hun! snart skal jeg hende møde!
Som mit saa let og rask er hendes Fied —
Lig Morgensolen hendes Kinder gloede,
Fra blanke Die Taarer trille ned.
Men naar hun kommer, glad jeg mig fremsvinger;
Med Rosenduft jeg svaler hendes Kind,
Og vister Taaren bort med mine Vinger —
Det er min Fryd — er den saa stor som din?

Første Zephyr.

O det er skiendt! — o, ædel er din Glæde!
Med dig jeg stadigt her vil tage Sæde,
Med dig vil jeg i reene Etherluft
Min Vinge kole, og med Blomsterduft

Modtage denne ædleste blandt Qvinder,
Og kysse Taaren bort fra hendes Kinder.
O, see! see, hist bag Krattet kommer hun,
Blid, som Aurora giennem Rosenlund;
For hende Markens Blomster stolt sig hæve,
Om hende Uskylds Yndigheder svæve.
O, aldrig har jeg saadan Glæde følt —
Saa hulde Kinder har jeg aldrig kelt!

Sagen.

Natten.

Helliget Amtmand Vibes Minde.

Høitidelig, o Nat! Du stiger ned;
Forenede i dine Skygger vanke
Fred, Viisdom, og den stille Eftertanke,
Og Sandhed selv i Fantasiens Fied;
Hvor levende Du tryller mig tilbage
Erindringen af de hensvundne Dage!
Jeg Aander seer for Øiet svæve frem,
Og mangen elsket Ven jeg seer blandt dem.

Kun Navne nu, kun Skygger ere I!
Kun Hierter, dem I vare dyrebare,
Med Ømhed Eders Billeder bevare;
Med Livet nys I aagrede som vi,

Du, Olding! sørged' meest for Fremtids Dage
Du, Yngling! dremte kun om at behage,
Hver ad sin Vei med travle Længsel drog
Ved Graven samledes de Veie dog. —

Henfarne! nægtes Eder da den Fryd
Blot med et Glimt at glæde Venners Øie
Af Eders Trin paa hine skjulte Veie.
Hvi lytte de forgiæves til en Lyd —
Hvad Under, Ak! om Støvets Søn nedstiger
Med Bæven til de ubekiendte Riger;
Fra kiær skiøndt liden Eiendom man gaaer
Vemodig end til visse bedre Kaar —

Er Helten da, i Slagets Bulder vild,
Naar han blandt Krigs-Trompeters Skingrestemmer
Bedøvet er, og Dødens Rædsler glemmer,
Henreven, som af en elektrisk Ild,
Ei mindre stor, end den, som skuer rolig
Fra Sygeleiet ned i Dødens Bolig,

Og, medens Livet vinker ham til Lyst
Dog hører kiæk dens frygtelige Røst.

O! han — thi Dødelig som han jeg er —
Hans Skygge mig skal Mod og Kraft tilsmile
Og over mig hans Aand skal engang hvile —
Thi han som jeg og Præg af Støvet bær —
Hvad gav ham Mod, hvor hvilede hans Tanker
Hvor fandt han vel en Grund for Haabets Anker?
— Ei drømte han med rolig Mine saa,
Ei Stolthed kan i denne Kamp bestaae —

O Vibe! som i denne Venne-Hob
Den sidste, for min Aand Dig aabenbarer,
Jeg seer Dig! — Du de samme Træk bevarer
Af Mod og Kraft, og ædle store Haab;
I Vennekreds Din diærve kiække Tale
Jeg hørte tit Din aabne Siæl at male,
Dit skarpe Blik saa ofte mig henrev —
— O! end i Døden Du min Lærer blev. —

Paa Islands golde Kyst, ved Heklas Fod
Hvor ingen Rose paa Din Gravhoi smiler,
Du ved Din Vens, ved Meldahls Side hviler —
Din Ømhed selv ei rokkede dit Mod.
Ei elskte Borns, ei emme Hustrues Klage,
Ei hine Vink til lyse Fremtids Dage
Som til fortiente Hæder Dig indbød —
Du rolig saae dens Intet ved Din Død. —

Din Folelse kun talte Helte-Sprog —
"Bliv elskte Datter! taal at see mig lide!
"Din Fader see i sidste Kamp at stride;
"O! dette Syn dig giore god og klog!
"Jeg ærer Ømheds Graad paa dine Kinder,
"Om noget større dog min Død dig minder;
"Som Barn den ud fra Livets Skole gaaer,
"Der ei den store Kunst at doe forstaaer. —

O! tause Nat, saa tit Du stiger ned,
Og Dine Vinger over dem udbreder,

Som ved hans Bortgang tabte Livets Glæder
Da skjænk dem Trøst og Haabets stille Fred;
Siig Du: hans Haab til Visshed sig har hævet,
Da han af Gud Udødelighed kræved',
Han skued grant og klart, da var han viis;
Hans store Krav var Herrens sande Priis.

Ja Vibe! ja, du hører dette Qvad
End denne Harpes Toner dig behage;
O! Du den første, som i Ungdoms Dage
Mig rakte den — og hørte mig saa glad
Med bange Haand de første Slag at vove —
— I Gravens Skiød, ak! nu de alle sove,
Der hyded' og opmuntred' mig som Du —
Og — deres Savn det er min Musa nu. —

J. Rein.

Natten.

Svøbt i Mulm, paa lette Vinger svæver
Natten rundt om mig:
Alting tier: stundom eene hæver
Mørkets Fugl sit fæle Skrig.

Intet Glimt af Nattens Sole smiler
Til mit Øie ned:
Taage sort og tung, paa Sletten hviler:
Luna mørk bag Skyen gleed.

Nat! uvenlig, kold som Dødens Hule,
Taus, som Gravens Roe!
I dit Sløer sig Lysets Fiender skiule,
Rædsler i din Skygge boe.

Frygtens Moder! flux dit Scepter vige!

Flye! thi Hanen goel:

Straalende vil snart fra Osten stige

Dagens Væld, den blide Soel. —

Ak! skal Mulm, naar Lys og Liv forsvinde,

Evig dække mig?

Vil ei Glands af Gravens Nat oprinde? —

Store Haab! jeg tapper Dig.

J. St. Munk.

Nanny.

(En Romance.)

I Skotland paa Havets fortryllende Bred
Den elskende Mannylil sad;
Hun sang om sin Halvor, og Taaren randt ned
I Havet, som skilte dem ad;
Hun sang saa veemodig, og Tonen gienlød
Fra Biergenes Skiød.

Da saae hun en Bølge, den syntes saa glad,
At rulle mod tangklædte Strand.
"Du herte", sang Nanny, "maaskee, hvad jeg bad,
"Du kommer fra Norriges Land.
"En Hilsen fra Halvor du bringer hans Moe
"Fra grankronte Øe!"

"Maaskee du min Halvor har rullet forbi,
"Maaskee du har været ham nær;
"Dig var det maaskee, som han speiled' sig i,
"O, ja! — jeg i dig ham jo seer!
"Min Halvors fortryllende Billed' du bær —
"Kom, Bølge, kom nær!"

Men hastig som Lynet forsvandt hendes Fryd —
Hoit Bølgen mod Strandklippen slog,
Langt hortes dens huule og dønnende Lyd,
Som moesgroede Klipper gientog;
Og Bølgen, som sqvulped' mod Fieldvæggens Kant,
I Taarer nedrandt.

"Den Bølge betyder", — saa sukked hun nu —
"Min Halvor jeg finder ei meer';
"Jeg evig skal sukke, o Havbred, som du,
"Og Taarer i Bølgen jeg seer.
"O, varslende Bølge! din Spaadom jeg fandt,
"O, gidtted' jeg sandt?"

"O, gjætted' jeg fandt" giennem Fieldene lød;
Fra Steenen hun hævede sig,
Da saae hun, at Noget paa Bølgerne stod,
Ei Halvor det var, men — hans Liig.
Det Liig til sit Hierte hun trykkede fast,
Og Hiertet — det brast! —

Sagen.

Ved en gammel Stambog.

Drag dem alle for mit Blik tilbage —
alle dine Syner, Phantasie!
hver en Demant i min Ungdoms Krone
hver en følt, ak nu bortvistet Tone
som i min Erindrings svundne Dage
under Vingeslaget af dit Tryllerie
dette Hierte smelted i. —

Hvo forstaaer Dig! du hvis Troldom blander
sig i det beruste Hiertes Slag!
hvorfor mon det Baand, hvormed du binder,
sielden brydes, men saa let forsvinder,
hvi kan du, som Ild ei overmander,
ikke Trudsler, Storm, og Skiæbnens Brag,
bøie for et iiskoldt Standedrag!

Men jeg kiendte dine falske Drømme
alle jeg har giemt i denne Bog!
see her staae de, Blad for Blad, med Navne;
mange har jeg glemt, De mig ei savne;
og dog var det, høie, stærke, ømme
lykkelige Følelser, som drog
Træffene i denne Bog!

Jeg var elsket, vær ei stolt mit Hierte
du blev glemt, men du har glemt igien;
jeg er elsket! ak! dog ei du banke
høiere ved denne søde Tanke;
men dens tit gientagne Fryd ei lærte,
at som oftest Tabet af een Ven
for en nye opflammer den.

O! men I, hvis Stierner ere svundet
af min Himmels svagt oplyste Blaae!
I, som vandre i ukiendte Egne,
eller som de forte Kors betegne!

i hvis Favn en Glædesstund er rundet;
skulde alle eders Blikke spaae
mig med Kulde, Intet kan bestaae!

Lebnes da hvert Baand af Ild paa Jorden?
døer hver Glød, som luer i vor Barm!
qvæles Kiærligheds og Venskabs Stemme?
skal vi glemmes og igien forglemme?
Elskte! hvis det er Naturens Orden!
O! saa lad, mens min endnu er varm,
mig da døe ved eders Barm!

O! saa slyng, I, som staae nær mit Hierte,
i en øm og sød Fortroelighed,
slyng omkring det en trefoldig Klæde,
lænk det fast til sin erkiendte Glæde,
at det kiølnes ei ved Glemsels Smerte,
at dets Slag, den Ild, det blusser ved,
naar de døe, maae døe i Kiærlighed! —

L. Kruse.

Drømmene.

Jeg dromte, jeg var en Demant, og sad
i hendes Lokker saa blonde og blode,
som mildt over Panden stilte sig ad,
og bølged' om Kinderne friske og rode.
Og mangen Yngling saae hen paa mig,
for med det samme at see paa hende.
Da straalte mit Blik saa stoltelig.
Jeg tænkte: den Glæde saaer aldrig Ende.
Men o jeg vaagned! al Fryd forgaaer;
bestandig Lykke kun haabe Fianter,
svobt laae jeg i Dynen og Pudevaar;
for fattig til at ligne Demanter!

En anden Gang sunken i Morfevs Arm
jeg bildte mig ind en Rose at være,

som paa hendes fulde, sneehvide Barm
at sidde duftende havde den Ære.
O hvor jeg var paa et deiligt Sted!
En Gaasefier kan ei dets Ynde beskrive.
Jeg bolged saa svævende op og ned,
jeg tænkte: Den Glæde vil evig blive.
Men o jeg vaagned! al Fryd forgaaer.
Dit giver vö Skiæbnens Vid en Skose.
Svobt laae jeg i Dyner og Pudevaar,
af alt for bleg til at ligne en Rose.

Man drømmer ofte paa denne Jord;
det Sande maa for Ideer vige.
Jeg drømmer oftere, end man troer,
thi kiert er mig Phantasiens Rige;
saaledes dromte jeg eengang, tænk!
at jeg bevoxet med Floras Spæde
var under Myrther en grønnende Bænk,
som bar den Skionne med henrykt Glæde.
Men o jeg vaagned! al Fryd forgaaer.

Og vaagen kan man da sagtens tænke
at sinnken i Dyner og Pudevaar
jeg havde kun lidt tilfælles med Bænke.

En anden Gang var jeg en Bølge blaae
Ha! Mindet endnu i mit Hjerte brænder;
thi i min Arm den Uskyldige laae,
jeg spillede om hendes runde Lender;
og over min blanke Flade hen-
glad Morgensolen sit Purpur smilte,
i det den kneiste paa Himmelen,
for at see, hvor skiønt i min Favn hun hvilte.
Men o jeg vaagned! al Fryd forgaaer;
hvad nytter det altsaa her at dølge,
at hyllet i Dyner og Pudevaar
jeg var for tør til at ligne en Bølge.

Men skiøndt nu jeg drømte saa tit med Lyst,
indlullet af Kierligheds Tryllerier,
om mangen Fryd med blussende Bryst,

hvorom, for Kortheds Skyld, jeg tier,
saa skulde jeg dog taalmodig og om
mig i min mildige Skiebne finder,
hvis ei min kiereste sidste Drom
var som de andre saa reent forsvundet.
Jeg dromte engang lysbaaget, at
hun elskede mig, men o bedragen
jeg beder nu mangen sovnlos Nat,
fordi jeg engang har dromt om Dagen.

Ehlenslæger.

Den forhaanede Elsker.

(Efter Gotter.)

Tier Klager! standser Taare!
Selv Foragt ej meer kan saare
Den, du smiler til, o Død!
Moderlige Jord, forbarme
Du dig omt, og skiænk mig arme
Fristed i dit huldе Skiød.

Rosenbusk! Farvel! min Glade
Var i Eve af Dig at græde,
Mine Taare vanded' Dig.
Stakkels Due, i min Hytte
Blier du maaskee Hogens Bytte,
Som Du frelstes fra ved mig.

Rose, mig din Vellugt lonned'!
Due, du min Ømhed skionned,
Ak! hos begge fandt jeg Trost,
Og af Alt I ene bliver
Det, hvorfra mit Hierte river
Bange, blodende, sig lest.

Dig tilgives det, Selinde!
At du vanders Mørderinde;
At du Haan for Ømhed gav:
Dræb dit Nag i Letsinds Dalndse,
Flæt Dig nye Seierskrandse
Af Cypreesser paa min Grav.

Christiane Koren.

Kiærligheds Magt.

(Af det Engelske.)

Over sneedækt Field,
Under Eulsorte Grab,
Under Kildevæld,
Over brusende Hav,
Til fierneste Øe,
Giennem Mørkhedens Hiem,
Under dyben Søe
Trænger Kjærlighed frem.

Over Klippetind,
Hvor en Fugl ei kan stande,

I den Rift, hvorind
Ei en Mid kunde gaae,
Gjennem Bierges Skiod,
Gjennem Dragernes Hjem,
Over Tid og Død
Trænger Kjærlighed frem.

Skiøndt Amor er blind
Og liden, som et Barn,
Dog raskeste Hind
Han fanger i sit Garn.
Som Blommen i Eg
Boe useet i dit Hiem —
Gjennem Laas og Væg
Trænger Kiærlighed frem.

Flyv høit, som en Ørn
Over Bjerg, over Skye,
Tving Løve og Bjørn,
Lær Tigrene at flye,

Sæt Vagt omkring Vagt,
At beskytte dit Hiem —
Med Guddommens Magt
Trænger Kjærlighed frem.

Sagen.

Til min Camma.

(I en Almanak den 1 Januar 1802.)

I Dag al Verden har om Fred at sige;
Men slig Fredspræken ei kan finde Sted,
Hvor kiærligt Kys afgior de korte Krige;
Hvor i Forligets Haab man gior sig vreed.
Min Præken da paa dette nye Aar
Er saare kort: det bliver som det Gamle!
Han, som til fælles Held os vilde samle,
Os lade det gientage mange Aar!

Sang

ved

en ung Piges Grav,

(Af hendes Jævnaarige.)

Tidlig du af vore Arme reves,
Tidlig af Forældres ømme Favn;
Ak! vor Klage kalder dig forgiæves,
Døden agter ei vort Savn.

Nys begyndte du dig at oplade,
Spæde, unge, favre Rosenknop!
Ak! og alt henvisne dine Blade!
Brådt din Blomstren hørte op.

Ak! ved dette Tab vor Trost det blive,
At, hvad alt for aarle visner her,
Gud fornyet Blomstertid vil give,
Der, hvor ingen Visnen er.

K. L. Rahbek.

Af
Anthologien.

Snart Rosernes Skionhed bortiler,
Og snart svinder Foraaret hen;
Pluk Rosen i Dag, mens den smiiler,
I Morgen staaer Tornen igien!

Sagen.

Rosen.

(Efter Steffens.)

Ved gamle Borg,
i Kolde Mose,
stod taus i Sorg
den røde Rose.
Den lumske Orm
vil Rosen nage.
O haarde Storm!
Den maa forsage.

Saa rød og sund,
i Solens Bade,

aad fæle Mund
de fine Blade.
Ved dunkle Lund,
bespændt i Noden,
i haarde Stund,
den venter Doden.

Da Silphen bød,
som Vinden ilmer,
og bitre Nød
saa sødt henduftmer.
Og Rosen rød,
som mat sig ynker,
i Blomsterdød
for Vinden synker.

Bort fra min Kind
er Rosen veget.
Mit sunkne Sind
til Gud er steget.

O! Dødens Haand,
du sode, kolde!
riv bort de Baand,
som her mig holde!

Ehlenslæger.

Den overvundne Herkules.

(Af Anthologien.)

Siig, Herkules! hvor er din Løvehund?
Hvo har din Kølle, Piil og Bue rovet?
Hvi sidder du nedslagen og bedrøvet?
Hvad fattes dig, hvorledes seer du ud?
Du som tilforn var munter, rask og skiøn?
Hvo overvandt dig? "Aphrodites Søn."

Sagen.

I en ung Theologs Stambog.

Færdig Du staaer,
Yngling, Dit Løb at begynde,
Foran Dig gaaer
Ungdom med lokkende Ynde;
Haab, Uskyld, Fred,
Ungdommens Ledsagerinder,
Følge Dit Fied,
Dufindskion-Krandse Dig binder.
Sæt dig et Maal,
Hvortil Du stadig kan vandre,
Udhold med Taal
Skiæbner, Du ei kan forandre.

Bortryd med Flid
Alt, hvad dit Maal kan forrykke;
Spar paa din Tid,
Grund paa din Kundskab, din Lykke.
Dom ei i Harm
Ting, Du endnu kun formoder;
Grib i din Barm,
Tilgiv den feilende Broder.
Vel staaer der: Vee,
Hvo ondt til godt vil ophøie"
Men ogsaa, "See
Bjælken, som blænder dit Øie!"
Streng derimod
Intet Dig selv Du tilgive,
Vaklende Fod
Tryghed til Fald kan henrive.
Modig og kiæk
Naaer Du det Maal, du tilsigter,
Ryd Fordom væk,
Opfyld med Lyst dine Pligter!

Yngling, iil frem!
Haab, Uskyld, Fred dig ledsage.
Indvie til dem,
Dyden og dem, Dine Dage!

Christiane Koren.

Af Anthologien.

Omstyrtet Eeg paa Elven ruller frem;
Da han forbie de høie Sivrør flyder,
Hvor kommer det — saa han tilspørger dem —
At Stormens Magt ei eder og nedbryder?
"Vi trodse ei naar Stormen gaaer forbi,
"Men bøie os, og derfor kneise vi".

Sagen.

Lys og Varme.

(Efter Schiller.)

Det bedre Menneske træder ind
I Verden med Tillid og Glæde,
Han troer, at det, som haver hans Sind,
Er og udenfor ham tilstæde,
Og offrer af ædel Iver varm
Til Sandheds Fremme sin kiække Arm.

Dog Alt er her kaa snævert og smaat,
Saasnart han det monne erfare;
Thi see han, under Trængsler og Spot,
Kun til, han sig selv kan bevare.
Det kolde Hjerte i stolten Fred,
Sig lukker omsider for Kierlighed.

De give — Alt ikke altid — Glød,
De Sandhedens Straaler saa røde,
Vel den som af Kundskabs Træet brød,
Og ei med sit Hierte maa bøde
Thi parrer — og Hæld eder følge vil —
Den kloge Mands Blik med Sværmerens Ild.

F. Schmidt.

Af

Anthologien.

Hvis du din Fremtids Sorrig kunde vide,
Og den undflye, at leve da var let;
Hvis, hvad du vidste, dog du skulde lide,
Hvad Nytte da at vide det?

Sagen.

Igjenfødelsen.

(Skreven til min nuværende Kone i Forlovelses-Dagene.)

"Min Musa! du som huld i hine Dage
"Omsvævede din Bardes tunge Fied;
"Som tit en stille Vemodstaare græd,
"Henrevet af din Yndlings somme Klage;
"Du lærte mig at lede Livets Torden
"Ved Strengeleeg til andre Egne hen.
"Men ak! du efterlod din Ven paa Jorden,
"Og ilte selv til Himmelen!

"Nu kommer Vaarens blide Smiil tilbage;
"Det spæde Blad paa nysudsprungne Bøg

"Beskygger alt den kiælne Dues Spog,
"Og vugger smt dens tækkelige Mage.
"Men Vinterkulde snoer sig om mit Hierte,
"Ved Nattergalens Slag jeg vækkes ei til Sang;
"Og jeg som loe og græd med Venner mangen Gang,
"Er kold ved deres Fryd og deres Smerte.

"Selv Kildens Risten jammerfuld mig klinger.
"Den muntre Zefyr leger paa min Sti;
"Men ak! den iler mig kun vild forbi!
"Jeg hører Lyden af dens lette Vinger
"Som Stormens Suk hen over faldne Steder;
"Som Klagens Lyd ved Heltens Hvilested;
"Jeg mindes om min egen Grav, og leder
"Kun der — kun der! — om min Lykfalighed!

Saa klaged' jeg, da i en dosig Slummer
Min Genius, urørt ved Vaarens Ynde, laae.
Den Vei var knudret, som jeg vandred paa,
Og ene gik jeg den, nedbøiet af min Kummer.

Da traadt du frem min Pige! stolt, besteden
Og om du stammede; "Jeg følger med dig, Ven!"
Strax vaagnede jeg op, greb Harpen, sang igien,
Og fandt min skumle Ørk forvandlet til et Eden.

Nu seer jeg Jorden ved dit Smiil opliivet.
Jeg græder ved din Barm, og takker Gud,
Som gav mig dig o! evig elskte Brud!
Til troe Ledsagerinde gjennem Livet.
Velsignede! skiænk mine fierne Dage
Den Ydighed, som Himlen selv dig gav;
Og skal en tidlig Urne mig modtage,
Saa fald en Taare paa min Grav!

G. Faye.

Midnatstimen.

(Sonnet.)

Dump fra Taarnet Midnatstimen lyder,
Søvnen herfker i den store Stad,
Og paa Træet røres intet Blad,
Ingen Stemme Nattens Tanshed bryder.

Hulde Midnat! Ro og Trost du yder
Sorgens Søn, naar han vedmodig — glad
Skuer, stirrer paa hiin Stiernerad,
Som den hvalte Himmelbue pryder;

Nu, da Maanens blide Straaler falde
Venligen paa tause Grave ned,
Glemmer han sig selv, og hvad han leed,
Thi han horer Dodens Stemme kalde:

"Kom min trætte Ven! her hviles blødt,
"Kom! i Dodens Favn man sover sødt!"

L. Stoud Platou.

Klintekorset

paa Møen.

Et Brev til Digteren Pram.

Gud, hvor det er tungt, at skille dem ad
Som troeligen elske hverandre.
Th. Thaarup.

Kiæreste Ven!

O! at dine mange og mangehaande vigtige Kaldspligter ikke tilstæde dig at lade dig friste af mine enthusiastiske Beskrivelser over min Yndlingsæe, det romantiske Møn, at giæste vor elskede Ven,

den lykkelige ædle Præst,
der lever i sin stille Bolig
fuldkommen frie, og tryg, og rolig —
Og riig ved gyldne Naisomhed
Naturens Glæder fro modtager —

ikke blot vilde du

for hvem paa ingen Strandbred Lotos groer,

paa Monas maleriſkſkiønne Klint med Henrykkelſe gienkiænde en Afbildning — om end i det mindre — af Nordens Schweits, dit herlige Fødeland; ikke blot vilde det ſkiønne Søelyſts for Kunſt- og Natur-Skiønhed ſaa varme og aabne Skildrer i det deilige Liſenlund gienkiænde dets vel endnu mere moderlig udſtyrede Tvillingſøſter; o men ved at møde et Gravminde midt i dette arcadiſke Landſkab, ved ydermere at erfare, at dette var troefaſt ulykkelig Kiærligheds Minde, vilde Naſos og Muſæi Forſkiønner begeiſtret gribe ſit borthængte Barbiton, tvinge Hermes at give det ſtiaalne Plectrum tilbage, og i frimanſke Toner beſynge den danſke Leander og Hero, beſynge, hvad jeg maa indſkrænke mig til, proſaiſk at berette:

O Sangens Muſa kalder dig
Til hine Træers gieſtfrie Skygger.

Ikke ret mange Skridt har man at gaae fra det ſmilende Tempe, en rund og ſmag-

field Hænd har skabt om Monas Sælhst, førend man med eet finder sig midt inde i den raa, vilde Natur. Skeile, utilgiængelige Klinttinde optaarne sig over vor Isse; brådt aabne sig svimle Styrtninger for vor Fod; i deres Dyb bruser over store Steenblokke i hundrede Vandfald en Bek, der ved hvert Skridt forøges af nye Tilløb fra Klinterne, og i sine underfulde Bugter leder Diet hen til det snævre Gab, hvor den omsider mellem disse ugiennemtrængelige Kridtmure finder en Udvei til Havet. Paa een af de høieste Klinte, hvis trodsige Pande seer ud over Havet, hvis næsten lodrette Side kneiser frem over Klæftens rædsomste Styrtning, et Sted, som aldrig Folkesiæl skulde troes at have betraad, staaer det nysnævnte Kors til et Minde, at en Ulykkelig her fandt sine Ulykkers Ende og Maal.

Ikke altid var denne romantiske Klintskov Danmarks deiligste Lystlund; ikke ret mange Aar er det siden, at folkeskye Rovdyr eene færdedes, og hvede, hvor nu Lyst-

vandreren finder bequemme og betryggede Fodstier, at Egnens Rovfugle havde et uforstyrret Fristed langt fra Menneskers Aasyn i de hundredaarige Bøge, i hvis Lye nu er bereedt dig et Sæde, medens dit Øie ikke nøiet med at beherske det ubegrændsede Østhav og forvilde sig mellem dets talrige Flaader, væbnes at helse fierne Rugias Søsterland. Kun den dristige Jæger, der saa ofte af Higen efter sit blodige Bytte blindes for Møie og Fare, vovede sig undertiden ind i det Indre. Dog sneeg sig oven og neden om Klinten smaa, smalle, mørsomme, og lidet besøgte Gangstier, ad hvilke de nærboende i de bedre Aarstider skiød Gienvei til hinanden.

Ved den ene Ende af den høie Klintkaae, som et Vagttaarn høit over Havet, en eenlig Udflyttergaard, et vigtigt Søemærke for dem, der beseilede hine Farvande, men tillige en Gienstand for deres Afskye og Skræk. Dens Eier, Henning den gamle eller den rige — thi under begge Navne var han kiendt og

frygtet — af Størrelse og Styrke liig een af Oldtidens Jetter, og forvoven og søvant som de, vidste at nytte sin Gaards høie Beliggenhed til at tilvende sig en ubegrændset Strandret, som han med yderste Gierrighed og Grusomhed øvede. I sludfuldt og stormende Vairligt stedse paa Udkik, ja endog hertil af Rovet fra strandede Skibe forsynet med Redskaber, som man hos en Bonde ikke formoder, kunde ad heele den vidtstrakte Klintkyst intet Skib støde, strande, eller engang være i betydelig Fare, før Henning, trods Aarstid, og Uvæir, og Mulm, og alle Himlens og Havets Rædsler, var i sin Baad, for ei at gaae glip af sit Bytte; og vee! — vee den Skibbrudne, der fik Henning til Hielp; thi hvad denne biergede for ham, var endnu langt ugienkaldeligere tabt, end hvis det var opslugt af Havet; men trefold vee den, der vovede at modsætte sig hans Hensigter, der vægrede sig at forlade sit Skib, naar Henning befalte; der var — ymtede Rygtet i det mindste — vel de, der i Havets Dyb havde maat-

tet bøde for denne Forvovenhed. Ikke altid, paastod imidlertid Sagnet, havde Henning været saadan en Strandrøver; i hans yngre Dage havde han været ligesaa berømt for sin uegennyttige Hielpsomhed, som han i ældre var berygtet for sin rovgierrige Grumhed; det var til Ulykkeliges Frelse, han havde tilvant sig at trodse Hav og Storm, tilvant sig den Kiækhed, som han nu anvendte til deres Fordærv. Men fra det Øieblik af, da han med yderste Livsfare havde vovet sig ene ombord paa en forladt Franskfarer, og nu en heel Nat og en stor Deel af den følgende Dag saae dette betydelige Bytte i sin fuldkomne Raadighed, fik han en saadan Smag paa denne afskyelige Vinding, at han blev som aldeles forandret; med Aarene og især i hans eenlige Enkemandsdage tiltog denne onde Tilbøielighed bestandig; ogsaa nærede Lykken denne Last; thi flere Aar i Rad gik ingen Efterhøst forbi, at jo een eller flere betydelige Ladninger strandede i hans Farvande; ogsaa gik Misundelsen over hans

Fangster saavidt, at man lydelig mumlede om, han med allehaande falske Mærker misledte de Søfarende; men derom bekymrede han sig lidet eller intet, da hans Formue aarligen tiltog; hans Gaard var som et Oplag for saadanne Overdaads og Handelsvare, som ellers i disse Egne ikke lettelig vare at finde, og det var ikke fra hans egen Pe cene, man gjæstede ham, deels for at kisbpaae om Byttet, deels og for at nyde et, der til Lands, paa den Tid, usædvanligt Vellevnet, med de fineste Vine og mangehaande Indiernes og det sydlige Europas Producter.

Uligere kunde Fader og Datter neppe tænkes hinanden, end denne vilde frygtelige Havmand, og hans smme frygtsomme Datter, den trofaste Hedevig. Hendes eiegode Moder, der var død i Barselseng med hende, havde paa sit Yderste anbefalet hende til hendes Gudmoder Præstekonen, i hvis Forældres Huus og med hvem Moderen selv var opvoxet og opdraget. Saasnart og Moderen

var død, kom den spæde Hedvig til Præstens, og blev opdraget der, som og med deres egne Børn. Ikke blev hun paa nogen Maade misdannet for sin tilkommende Stand; den ædle Præstekone, ustridig en af Landets ypperste Husmødre, og hendes i Ordets skiønneste Betydning ærværdige Mand, vare ikke de Mennesker, der enten kunne danne en Stadsnøse, eller en Læsedukke af Hedvig; havde end Hovedstadens Ødsle- og Flane-Pest allerede den Tiid faaet den Vælde, at den kunde udbrede sin Smitte til saa afsides liggende Egne, vilde den dog ingensinde havt Magt i et Huus, hvor legemlig og aandelig Reenhed, hvor Virksomhed og Munterhed herskede i lige Grad; ligesaalidet giordes synderlig Læsning behov, hvor det hele Samliv var en uafbrudt Kiæde af de skiønneste og gladeste Følelser, af de ædleste og værdigste Tanker, var en uafbrudt socratisk — nær havde jeg sagt uvitterlig og derfor des ypperligere — Underviisning; hvor Barndom og Ungdom, Eenfoldighed og Ukyndig-

hedikke saae andet end Ædelt og Godt, ikke mødte andet end kiærligt og mildt, og fik ikke blot saadan Kiærlighed, men og saadan Vane hertil, at man kunne sikkert stole paa, at om de engang i Verden uden for dette Huus mødte noget Ureent og Ondt, maatte det alt af sig selv blive dem en Vederstyggelighed, uden at man videre behøvede at advare eller formane derimod. I øvrigt var en uafbrudt Virksomhed den første Lov, som den første Lyst der i Præstegaarden; Afverling af Syssler var der Dagens Kryderie; fra tidlige Morgen til Aftenens Ende var man sikker paa ingensteds at finde en ørkesløs Haand; sikker paa ikke at finde nogen fortræden ved sit Arbeid, være sig det var af den landlige Husholdning, eller anden Husgierning, eller hvadsomhelst Lodden var falden; her var en stedsevarende Vedstriid, ikke af Forfængelighed, ikke af Avindsyge, men af hiertelig Higen at være hinanden til Fornøielse og det Heele til Gavn.

I dette glade og lykkelige Huus levede

Hedevig femten lykkelige Aar; men da hun nu var fuldvoxen, og havde staaet til Confirmation, vilde Henning, som midlertid var bleven en riig Mand, have sin Datter hiem til sig at forestaae sit Huus, saameget mere, som han deels havde sine forfængelige Planer med hende, at faae hende til en fornem Kiøbstædmadame, ved at gifte hende med en eller anden af sine Besøgere, deels og herved saae et bequemt Paaskud til at skaffe et Qvindemenneske, han i sin Enkemandstid, Præsten til megen Forargelse, havde levet med, og som han var leed af, ud af sit Huus, da han var vis paa, at Præstens ikke paa nogen Maade gav deres Minde til, at Hedevig kom hiem til hans, saalænge dette forargelige Levnet vedvarede. Med Taare skiltes hendes kiærlige Pleieforældre og Pleiesødskende ved hende; med bittre Taare bød hun dem Farvel for at vende tilbage til det Fædrenehuus. O! det var, som hendes Hierte ! spaaede sig, at hendes glade Dage vare talte.

At Pleieforældre, som Hedevigs, saa misfornøiede, de end vare, og maatte være saavel med Henrings Huusliv, som hans øvrige Opførsel, aldrig for eller til hende havde ladet falde det mindste Ord, der kunne formindske den datterlige Ærbødighed og Kiærlighed, hun var ham skyldig, vil enhver vel lettelig kunne sige sig selv; men ikke længe kunde hun være i sin Faders Huus, før hun, der aldrig havde kiendt andet, end det Milde, den Velvillige, det Ædle, det Forstandige, der hos hendes elskværdige Pleieforældres Huus herskede imellem de Bydende og de Adlydende, i Syssler, og i Samliv, i Alvor og Spøg, maatte bedrøves ved Henrings barske og mistænksomme Byden, Folkenes trevne og vrangvillige Færd ved deres Gierning, det Fortrødne ved Arbeid, det Uædle i Samliv, det Pøbelagtige saavel i Huusfolkenes, som Giæsternes Spøg, og det Uværdige i deres alvorlige Samtaler, der aldrig gik ud uden paa Penge og — næsten altid uredelig, om ikke unenneskelig —

Fordeel. Ugvant til, at dømme ilde om nogen, var det pinligt for den eiegode Hedevig, at hendes Fader skulde være det første Menneske, hvis Ord, hvis Adfærd, hvis Tænkemaade, hvis Handlinger, ugladelig skulde nøde hende at slaae Øinene ned; dobbelt pinligt, da hun ikke i hele Huset, saae een eeneste Menneske, hun med Tillid kunde vende dem til.

Ikke bedre, var paa den anden Side Henning tilfreds med sin Datter. Vel kunde han ikke vidske, at haus Hus, siden hans afdøde Kones Dage, aldrig havde været Tiendeparten saaledes bestyret; vel maatte han tilstaae, at Fiin fiin, som han efter een af de paa slige Smaasteder grasserende Krambodvittigheder kaldte hende, aldrig holdt sig for fiin til at tage en villig og dygtig Haand, endog i den groveste Husgjerning; vel smiggrede det hans Forfængelighed, naar han havde sine Hekere og Prangere tilbords at høre af dem, at han siden Hendes Hiemkomst traktered som en Amtsforvalter; vel

maatte han endog lægge Mærke til, at den eeneste Glæde, hun kiændte i hans Huus, var, naar det lykkedes hende at giøre ham noget tilmaade, eller til Fornøielse, og at saa at sige, hendes hele Digten og Tragten var henvendt paa aldrig at lade sig dette Held gaae af Hænde; men med alt var hendes reene og blyfærdige Sæder, hendes velvillige og uegennyttige Tænkemaade, hendes beskeedne og godmodige Væsen alt for kiændelig en Contrast mod hans pøbelagtige Sviiren, hans umættelige og grusomme Giærrighed, og hans barske og grove Adfærd, til, at han ikke deri skulde fundet en taus Satire paa sig. Da han imidlertid ikke i alt dette fandt noget, han egentlig kunde lægge hende til Last, og han dog, som Mennesker pleie, der have Uret, maatte have nogen at yde sin Harme paa, foretog han sig at hade Præstens af sit ganske Hierte, og give dem Skyld for, de havde forgvakflet og fordærvet hans Dætter; heller ikke varte det længe, før han giorde Skaar i den eeneste

Lise, Hedevig i sit frydløse Liv havde tilbage, den at gisre sine Pleieforældre jævnlige Besøg; og snart — saare snart fandt han en Anledning til at forbyde hende denne aldeles.

Det er allerede ovenfor sagt, at Hennings Hovedidee var at faae sin Hedevig til en fornem Kiøbstædmadame; og skiøndt nepe nogen eneste af hans Kiøbstædgiæster havde Forstand paa Hedevigs egentlige Værd, havde de dog alle Øine til at see, at det var en overmaade kiøn Pige, og kunde paa deres Fingre regne dem til, at det maatte blive en riig Pige. Det er altsaa naturligt, at hun ikke fattedes paa Lysthavende, især da det snart rygtedes, at Henning vilde have hende giftet ud af Bondestanden. Derimod syntes, til Hennings store Forundring, den Lykke, at komme saaledes i Høiheden, slet ikke at friste Hedevig; og ingentid var hun mindre for at være tilstæde, end just naar hendes Fader havde saadanne Giæster. Vist nok vare de Byfolk, der giæstede Henning, ikke

de allerurbaneste af Sæder, de allerelskelig-ste af Tænkemaade; vist nok var deres hele Færende og Forhold i Hennings Huus ikke saadant, at det kunde anbefale dem til den ædeltænkende og følende Hedevig; imidler-tid var dette ikke den eeneste Grund, der giorde hende denne Tanke modbydelig. Hen-des Hierte var ikke meere frit; hun elskede, elskede med sit reene Hiertes hele Trofast-hed, sin Barndomslærer, Gregers El-melund.

Denne i hver Henseende ædle og elskvær-dige unge Mand var en Præstesøn der fra Øen, hvis Fader var død fra ham, omtrent i de samme Dage, da han var blevet Stu-dent, og som altsaa for ikke videre at falde sin trængende Moder til Byrde, strax havde maattet tye til at blive Huuslærer, og hav-de været saa lykkelig, hos Hedevigs retskaf-ne Pleieforældre at modtages som en ældre Søn, der deelte hos sine Søskende Under-viisningen med sine Forældre, og ikke som en Leiesvend. Ønskende imidlertid saasnart mue-

ligt, at blive istand til at giøre noget mere for sin Familie, end blot ikke at bebyrde den, havde han benyttet sig af Præstens udsøgte Bogsamling, og hans indsigtsfulde Anviisning, til at fortsætte sine theologiske Studia, som vare hans Ydlingsbestemmelse; og magskee man ikke uden Feie kunde antage, at han i det, der egentlig udgiør den værdige og gavnlige Folkelærer, ueudelig bedre var forberedet, end den største Deel af dem, han fik at maale sig med. Midlertid havde han ikke siddet ved Gamaliels Fødder, ikke samlet Viisdom paa Høiskolens Bænke; Examinatorerne kiændte ham ikke; hans Svar havde ikke det p. t. modens Systemtilsnit; han var fuldkommen usvet i at tumle sig paa Dagens daværende Kiæphest; og hans Examenscharacteer udfaldt temmelig maadelig. Den beskeedne Elmelund, der ikke vidste at søge Skylden uden hos sig selv, blev mismodig herover, vendte tilbage til sin Fødreneese, og til sine ypperlige Præstefolk, og indskrænkede nu sin hele Ærgiærrighed til

et taaleligt Degnekald, saa meget mere, som Almueungdommens Underviisning, fra hans allerførste Dage af, havde forekommet ham en ligesaa vigtig og veldædig, som forsømt og ringeagtet Syssel. Midlertid døde hans Moder, og deels for at kunde efter Evne forsørge en Søster, som ved Moderens Ded efterlodes ham uden Tilstød, deels og for at gaae den ordentlige og lovlige Vei til den Befordring, han attraaede, søgte, og modtog han en Landsbyeskole der i Nærheden, men vedblev midlertid i Præstens Huus at give daglig Underviisning.

Fra spædeste Aar havde Hedevig hængt usigelig ved den venlige, fromme, godmodige Gregers; fra sin tidlige Ungdom havde Gregers havt usigelig Godhed for den ømme, milde, lærvillige Hedevig, fra tidligste Dage havde man efter en med Børn ikke usædvanlig, skiøndt vel som oftest ilde uoverlagt Spøg, kaldt ham Hedevigs Kiærest, og, som vel ikke heller er saa usædvanligt, skiøndt ikke altid under saa aldeles ulykkelige Auspicier,

som her, Spøg blev med Tiden til Alvor. Præstens, der inderlig elskede den brave og duelige Gregers, og der vare fuldt og fast overbeviste, at han maatte i hver Henseende blive et, som man i Hverdagssproget kalder det, bedre Partie, end Hedevig i sin Stand kunde gisre sig Haab om, havde fra deres Side intet derimod; i øvrigt var der aldeles ingen Væsen giort af den hele Sag, som en Ting, der var kommet saa at sige af sig selv; overhsdet om, at Hedevig elskede ham, og vilde, naar han blev istand til at begiære hende, give ham Fortrinet for enhver anden, havde Gregers aldrig fundet det fornsdent at forvisse sig vendes Ja ved noget Løfte; heller ikke havde Hedevig nogensinde ventet eller modtaget nogen Kiærlighedserklæring af Gregers, hvem hun, saalænge hun var i istand til at mindes, vidste, hun havde været saa kiær.

Ganske andet Udseende fik Tingen, da Hedevig kom hiem til sin Faders. Havde end Henning aldrig havt andre Planer med

sin Datter, uærte han dog for stort et Nag til Alt, hvad der paa nogen Maade hang sammen med Præstens, til at samtykke i, hun var blevet Gregers Kone. Meget mere maatte det efter hans nuværende Hensigter og Udsigter være ham en modbydelig Tanke, at forestille sig hende, som en fætig Skoleholderkone, eller en simpel Degnemadame. Aldrig saasnart havde derfor nogle af hans Kiøbstædgiæster, i Følge det i saadanne Udegne herskende Sladdersystem, ladet et Ord falde om, at der vel mellem Gregers og Hedevig torde være noget saadant paa Færde, førend Henning, strax de vare tagne bort, kaldte hende for sig, og med sin sædvanlige barske og bydende Tone spurgte den frygtsomme Pige, hvad det var for Narrestreger med hende og Gregers? Forgiæves forsikrede den sanddrue Hedvig, at hun ingenlunde var forlovet med Gregers, hvorvel hun tilstod, hun holdt meget af ham, og han uden tvivl ikke mindre af hende! den mistroiske og pengestolte Henning var alt for overbe-

viist om, at en Prakker, som denne Elmelund, ingen Ting havde forsømt eller vilde forsømme, for at forvisse sig hans Grunker; han tog altsaa heraf Anledning til, aldeles og paa det bestemteste at forbyde Hedevig, nogensinde at sætte sin Fod til Præstens, eller have mindste Omgang med dem; ja han udstrakte endog Forbudet saavidt, at han formeente hende at gaae i Kirke, naar han ikke selv fulgte med, som naturligviis ikke ofte gik paa, især siden han engang ved at høre en Prædiken om den rige Mand, hans Levnet, og hans Skiæbne, havde sat sig i Hovedet, Præsten havde præket om ham. Hedevig græd, og adlød; og dobbelt græd hun, da et Par Dage derpaa hun inde i sit Værelse bag sit Vinduesgardin usynlig og taus maatte være Vidne til, hvor studs Henning afviste tvende af Præstens Døttre, der kom at see til hende, da de troede, hun maatte være syg, siden hun ikke sidste Søndag havde været i Kirke; men endnu værre blev, hvad hun dog var saa lykkelig ikke at høre,

Elmelunds Søster modtaget, som Broderen samme Eftermiddag fik der hen i samme Ærinde; saa godt som med reene Ord sagde Henning hende i Øinene, han vilde ingen Kobblen vide af at sige, og han havde ikke stidt saa suurt for, hvad han havde samlet i Verden, paa det hun og hendes skulde giøre sig tilgode paa hans Regning.

Gregerses Søster bragte med nogen Ømfindtlighed sin Broder denne uartige Tiltale; og den arme Gregers, der kiændte Henning for vel, til ikke strax at oversee Alt, hvad der laae deri, vidste i denne sin Nød ingen at tye til uden Præstens; men da han nu tillige erfarede, at Døttrene derfra vare ikke blevne synderlig bedre behandlede, tabte han Modet aldeles. Præstekonen vilde, at hendes Mand skulde gaae til Henning, og tale alvorlig med ham, men Præsten afslog det; han havde, sagde han, havt, og kom endnu til at have, saamange ubehagelige Samtaler med ham paa Embedsvegne, at han ikke maatte vove paa, at give sig blot for en

Samtale, hvor den faderlige Myndighed gav Henning skinbarlige Fordele. Dette eene lovede han Gregers, at han med sit Embeds og sin egen hele Anseelse skulde vaage over, at Hedevig ikke skulde blive tvungen at give nogen anden sin Haand; i øvrigt raadede han ham, at holde sig fuldkommen roelig, i det mindste til han var i Besiddelse af det ønskede Degnekald, hvis nærværende Ihændehaver gik paa Gravsens Vredde. Da dette var, hvad Gregers, naar intet uforderlagtigt var indtruffet, desuden havde været besluttet at giøre, og han aldrig kunde eller burde tænke paa i sine nærværende knappe Kaar at forbinde nogens Skiæbne med sin, maatte han træde over paa Præstens Mening, saameget han end havde ønsket, at Præstekonens maatte være blevet den giældende.

Saaledes hengleed i Sorg for Gregers og Hedevig heele den Sommer; aldrig undtes dem Leilighed til at see hinanden eller høre fra hinanden; men de tænkte paa hin-

anden desmere. Efteraaret kom tidlig det Aar, og med usædvanlig Barskhed; allerede midt i November var der faldet en Snee saa dyb, som det kunde være ved Nytaar; med alt det var Søen aaben, og i det stormige og skudfulde Vairligt hørte man idelig om forulykkede Skibe; men hvoraf, til Ergvelse for Henning, ikke et eeneste kom til at staae paa hans Forstrand. Han var derover endnu vanskeligere, og barskere end sædvanlig, og mere end eengang hørte man ham med mange Forbandelser sige, at naar de ikke selv vilde komme, maatte man see, man kunde vise dem Vei. Midt under Alt dette begyndte der, som da paa saadanne Smaasteder ikke det mindste kan skee, uden at blive bekiendt, at ymtes om, at rige Henning maatte have noget af Betydenhed for, hvad det var; mod al Sædvane medbragde Posten idelig Breve til ham, og nylig var der kommet et fra Kiøbenhavn, saa stort, som der kunde være et Cancelliebrev inden i; man giettede frem og tilbage. Gregers ængstedes

og grubledе; endelig opløstes Gaaden, da een af de Smapiger, der gik i Skole hos ham, en Morgen bragte ham følgende Sædel fra Hedevig:

Kiære Greggers!

Jeg veed, det er noget forunderligt, jeg har at skrive Dem til om, og at det ikke sidder sig for en Pige, at skrive saaledes til Mandfolk; men jeg har ingen anden Trøst og Tilflugt end Dem. Min Fader har fast sat sig i Hovedet, at vi to ere forlovede sammen, og da han nu paa ingen Maade vil, at jeg maatte faae Dem, saa vil han med Magt gifte mig med en Kiøbmand ovre fra Siællandssiden, som kommer hertil, og handler her; og for det, jeg ingen Medhold skal faae af vor Præst, saa veed jeg, han har løst Kongebrev, og vil bringe mig derover, og saa skal jeg nok, siger han, der blive viet, enten jeg vil eller ikke. Det nytter ikke, at jeg har forsikret min Fader, at saa meget jeg ogsaa holdt af Dem, vav jeg dog aldrig istand til at gifte mig mod hans Villie;

det, siger han, er kun Snak, som jeg vil dysse ham i Søvn med; men nu har jeg tænkt, at naar kanskee De, gode Gregers! gav ham den samme Forsikring, saa maatte han dog troe Dem, og saa lod han være at plage mig for at tage det fæle Menneske; dog ham tager jeg saa paa ingen Maade; men jeg vilde saa nødig sætte mig op mod min Fader. Farvel kiære Gregers! ynk mig, og hielp mig, om De kan.

Deres stakkes Hedevig.

P. S. Fader vil ud i Aften, det veed jeg, for han har havt Hast med at faae den Lygte giort i Stand, han bruger at ride med; saa maaskee De kunde faae Svar til mig; for, naar Fader er tilstæde, veed De nok, at ingen, især af mine gamle Venner, maae faae mig i Tale. Farvel, kiære Gregers! og tak for hver glad Time, vi har havt sammen i min lykkelige Barndom.

Hvorledes Gregers blev tilmode, da han

sit denne Sædvel, vil enhver, der har Hierte, letteliig kunne forestille sig. Han maatte paa Timen lade Børnene gaae; han var hverken i Stand til at fatte eller samle sig; han lukkede sig inde i sit Værelse, blev der til imod Mørkningen, og skrev heele Tiden igiennem. Anden Dagen fandt man et Brev til Præsten, hvori han frasagde sig Skolen, bad ham undskylde, at han maatte giøre det saa pludselig, og besvor ham, at tage sig af hans Søster, indtil han kunde lade hende høre fra sig igien. Til hans Søster, som just den Dag var henne til Præstens, laae der et andet Brev med de faa Penge i, han havde; tillige bad han hende, ikke at være uroelig for ham; han havde maatte forlade Øen, men han haabede, inden kort Tid skulde hun høre fra ham, og saalænge Gud undte ham Livet, skulde han sørge for hende, saa godt han kunde. Da det blev mørkt, gik han ud, og kom ikke mere tilbage.

Stridige og høist underlige vare de Gisninger, man giorde sig, da hans Søster, som

var, formedelst Sneefoget og Mørket, den Aften blevet opholdt til Præstens, anden Dagen kom hiem, fandt Brevene, og det blev bekiendt, at Gregers var borte; hverken ved Kosters eller Grehsunds Færge vidste man af ham at sige; fra det Øieblik af han var gaaet ud af Skolehuset, var, saa at sige, hvert Spor af ham forsvundet; et fattigt halvvoxent Pigebarn, som han og hans Søster havde taget til sig, sagde, hun havde troet, han var gaaet til Præstens efter sin Søster; skiøndt det var rigtig nok kommet hende underligt for, da hun lukkede Døren efter ham, at han var gaaet til den anden Side; men hun troede, han havde giort det i Tanker, for han havde den hele Dag, ligesiden han lod Børnene gaae, været saa underlig. Imidlertid beroeligede man sig ved hans Breve; da man saae, at det var hans Hensigt, snart at lade høre fra sig, og man altsaa var overtydet om, at saa pludselig og uforklarlig end hans Beslutning havde været, kunde den dog ikke være voldsom eller for-

tvivlet; ja hans religieuse Ven Præsten smigrede sig endog med, heri at finde en høiere Styrelse for igien at bringe Gregers paa den vigtigere og virksommere Bane, som han af alt for beskeden Mistillid havde forsaget.

Anderledes var Stemningen til Hennings, da det opad Dagen rygtedes der, at Gregers var borte. Henning, som var bister fordi han den halve Nat havde redet forgiæves i Klinten efter Skibbruden, og endog tydelig hørt Nødskriig, og dog, da det dagedes, intet Spor deraf havde kundet opdage, faldt efter sin Sædvane strax paa den værste Mening, og paastod, Gregers holdt sig forstukket et Steds der i Egnen, maaskee i Præstegaarden, til hans Datter ogsaa kunde faae Leilighed at liste sig, og de kunne løbe bort sammen; men forsikkrede hende tillige, han skulde nok vide at lukke for den Fugl, saa der intet skulde blive af. Men saare langt vare slige Anlæg og slige Forventninger fra Hedevigs Tanker; fra det Øieblik, af hun hørte, han var borte, foer en mørk altfor vis Anelse

igiennem hendes Hierte; det behøves ikke, sagde hun med den stille Sagtmodighed, der er den haab- og trøst-løse Sorg saa egen, til sin Fader; det behøves ikke, at holde os fra hinanden; derfra, hvor han er, kommer han ikke mere til mig; og naar jeg skal til ham, kan ingen jordisk Magt holde mig tilbage.

Fra det Øieblik af tæredes Hedevig sjelesyntig og daglig hen af Sorg, saa at selv hendes Fader, der endnu i Begyndelsen vilde vedblive at være mistænksom, ja endog i Førstningen endnu udlod sig med at vilde efter sin første Plan have hende over til Siælland, for at faae hende gift efter sit Sind, ikke blot saae sig nødsaget at opgive dette Forehavende aldeles, men endog inden kort Tid at kalde en duelig Læge, som forsikkrede ham snart, at al hans Kunst var forgiæves, og at hendes Sygdom laae ulægelig i hendes Sind. Forgiæves søgte nu Faderen ved mildere Behandling at muntre hende; forgiæves tillod han hende at fornye den gamle Omgang med Præstens, ja endog

at tage derhen nogen Tid; hun svandt — efter Digterens deilige Beskrivelse, som Lilien i Enge. Forgiæves søgte og de eiegode kiærlige Præstefolk at trøste hende med Haab, at høre snart fra sin Gregers. Jeg har hørt fra ham, var hendes Svar, og hører nu intet meere, før vi samles igien; og da Præsten trængte ind paa hende for at faae Oplysning om disse Ord, der ligesom mod hendes Villie syntes at være sluppne hende af Munden, tilstod hun da omsider: at, som hun den Aften, da han blev borte, havde siddet eene paa sit Værelse, og ventet paa Svar fra ham, maaskee paa ham selv; var der pludselig kommet saadan en underlig bespændende Angst over hende, som havde været nogle Minuter; med eet havde det været for hende, som om to iiskolde Hænder trykkede hendes Haand, og der var noget, der drog et dybt Suk, ligesom et Dødsuk i det samme; uden selv at vide, hvorover, var hun med eet brustet saa bitterlig i at græde; og da hun for at faae sit Sind igien i Roe-

ligheb, vilde tage fat paa en gudelig Bog, var Psalmebogen kommet heyde i Hænde, og en Liigpsalme var lige faldet op. for hende; og i det samme var det, som een sagde til hende: Gregers er død; og det var lige paa samme Tid, som hendes Fader sagde, han havde hørt de ulykkelige Nødselsraab!

Vel var Præsten for oplyst en Mand, til at troe paa Anelser og Varsler, men tillige var han for fornuftig til at vilde nægte, end sige, haane Alt, hvad han ikke begreb, eller kunde forklare; hvorvel han nu søgte med alle muelige Fornuft- og Religions-Grunde at beroelige Hedevig, giorde dog disse Omstændigheder ham selv opmærksom, og tankefuld; saa meget mere, som den eene Uge gik efter den anden, uden at Gregers lod høre fra sig. Var han kommen af Dage, maatte det være skeet uforsætlig, det stod baade hans hele Tænkemaade, og hans Afskedsbreve fuldkommen inde for; men hvorledes? skulde det være skeet ved et ulykkeligt Tilfælde? eller skulde han vel endog være

dræbt? og var han myrdet, hvo skulde da kunde være Gierningsmanden, uden den eeneste, skiøndt uforskyldte, Uven, Gregers havde paa Jorden? denne sidste skrækkelige Mistanke paatvang sig alt for unndgaaelig til, at Præsten reent kunde undslaae sig for den; men paa den anden Side, hvor megen Forsigtighed paabød ikke blot Klogskab, men endog Menneskelighed ham, enten saa Mistanken befandtes grundet eller ikke. Dinsider traf han en Leilighed til at komme Henning ligesom tilfældigviis i Tale; han bragte da Samtalen hen paa hans Datter, og hendes Troe, at Gregers skulde være kommet af Dage, og berørte nu ligesom tilfældig den Omstændighed, at hun paastod, hendes Fader samme Aften havde hørt et ligedant Varsel. Nu havde han vel den Trøst, at Henning med alle Tegn paa en i denne Henseende rolig Samvittighed fortalte ham, at han havde redet den Aften neden for Kliiten med en Lygte, som han pleiede, naar han formodede Skibbrud, og saa havde han hørt de Skrig,

som de altid pleiede at høre, naar nogen skulde forgaae; men om det var paa Søen, eller hvor det var, havde han ikke kundet skielne. En Trøst var det for Præsten, at her i det mindste efter Nimelighed ingen Ugierning var begaaet; men at der var skeet en Ulykke blev ham stedse mere og mere sandsynligt; og strøbte han alt mere og mere at forberede Hedevig derpaa, skiøndt uden Nødvendighed, thi hun var baade forberedet og fattet; jeg veed, han er borte, sagde hun, og jeg veed ogsaa, jeg snart kommer til ham. Dette søgte vel Præsten og hans ædle Kone at snakke hende af med, men fuldkommen mod deres egen Overbeviisning; thi uagtet alt, hvad den kiærligste Omgang og omhyggeligste Pleie kunde giøre, saae de hende hentæres, hensvinde Dag fra Dag, og næsten var denne nys saa blomstrende Pige ikke andet end en svævende Skygge, som de hvert Øieblik maatte vente vilde undsvæve dem til sit Hiem til Skyggernes Rige.

Saaledes hehrandt en sørgelig Vinter,

uden at nogen nøiere Oplysning var fundet; endelig kom Foraaret; i een af dets første Dage, kom nogle Drenge hiem i Præstegaarden med en Hat, de havde fundet i Klint-Bekken, da de løb og legede paa Strandbredden. Ingen lagde videre synderlig Mærke dertil, da det var saa sædvanligt, at Søen bar saadanne Levninger dertil Landet; men i det samme kom Hedevig der forbi, og kastede neppe et Øie derpaa, før hun raabte: der er hans Hat! Gregers er fundet! og sank i det samme livløs tilbage; man løb til, bar hende ind i Seng, og fik hende med største Møie til Live igien; saasnart hun slog Øinene op, og kom til nogen Bevidsthed, sagde hun med afmægtig Stemme: Gregers! og vilde, man skulde tilstaae hende, Liget var fundet, og lade hende see det. Hendes ærværdige Pleiefader fik hende vel af denne Vildfarelse, men da han ydermere søgte at overtyde hende, at Hatten gierne kunde være en Andens, førdrede hun den, viiste ham en Lidse, hun, medens hun

var der i Huset, selv havde sat derom; og inden nogen tænkte derpaa, havde hun løst den af, og vundet den om sin Arm; man vilde liste den fra hende igien; men med usædvanlig Kraft modsatte hun sig: Nei! nei! sagde hun, har den fulgt ham i hans Død, skal den og gaae med mig i min Grav! man vovede i hendes svage Tilstand ikke at gisre hende imod, og maatte følgelig, saa nødig man end gjorde det, lade hende heri have sin Villie.

Midlertid havde Præsten, i den Overtydning, at man nu maatte komme til Vished om Gregers, sendt sine Karle ud med Drengene, til det Sted, hvor Hatten var fundet. Da det var langt oppe i Bækken imellem Klinterne, var der ingen Rimelighed i, at den skulde være kastet ind af Havet; den ene af Karlene faldt derfor paa, man skulde prøve, at gaae ovenom paa Klintetinden, at see, om intet der var at spore. Længe omvankede de forgiæves, ikke uden Møie og Fare; endelig kom een af Karlene ud paa

den yderste Klinttind, lige over Svælget, og her i et Sneeskrid, i en Huling af Klinten, adskillige Favne nedenfor, troede han at sine noget, som en Flig af en Kiole. Længe trættede man ham imod, da det syntes ubegribeligt, hvorledes noget Menneske skulde kunde kommet derhen; omsider besluttede man, med et Toug at fire en af Drengene derned; og det var, som Karlen havde paastaaet; Gregers laae der begravet i Sneen, hverken forslaaet eller gaaet i Forraadnelse. Mnn hentede Præsten og Øvrigheden; ikke uden megen Vanskelighed fik man Liget op fra sit Leie; man besigtede det meget nøie, og ikke mindste Spor viiste sig til nogen voldsom Behandling. Den Ulykkelige — saae man tydelig — maatte ved een eller anden Omstændighed blevet bragt af sin Vei, havde forvildet sig, var derpaa uden Tvivl gaaet efter Skimtet af den Lygte, Henning reed med der i Nærheden — siden denne havde kundet høre hans Nødskrig — og var derved bleven lokket ud i dette Sneesvælg, hvori

han var sunket med eet, uden at være i Stand til, at arbeide sig tilbage;

Han sin Vildfarelse da alt for sildig seer,
Han troer at vende om, og sig fordyber meer.
Omsonst han søger Vei, dens Mærker snart forsvinde,
Han segner uden Haab, og kun en Grav kan finde,
Paa den Udmattede et Sneebierg voxer op,
Han hører ei den Storm, som tuder paa dens Top.

og var siden ved den begyndende Vaartøe tilligemed den heele Sneemasse, hvori han var begravet, skredet ned i den Dybning, hvori han nu fandtes. Da han her laae ganske uforraadnet og friss, som hvad der bevares i Sneen, saae man roelig Resignation paa hans Ansigt; og ikke behøvede man at være i Tvivl om, hvad hans sidste Tanke, eller for hvem hans sidste Bøn til Gud havde været, thi i hans foldede Hænder var Hedevigs Brev; i hans Lomme fandt man et Brev, der, skiøndt ulæseligt af Sneevandet, endnu kunde spores at være til Henning.

Man bragte nu Liget til Præstens, for at lade det begrave i Maglebye Kirkegaard.

Hedevig havde, lige siden hiin hæftige Opbrusning, da man vilde tage Lidsen fra hende, ligget stille hen, ligesom halv i Dvale, talte ikke, syntes heller ikke at høre; kun nu og da, naar hun ligesom vaagnede lidet, syntes hun at føle ængstlig til Lidsen, om hun ogsaa havde den endnu. Om under denne hendes Tilstand nogen af de Tilstædeværende havde talt indbyrdes om, at man var ude at hente Gregers, og hun da i sin Halvslummer havde utydelig hørt det, skal jeg ikke kunne sige, skiøndt Præstens Døttre, der vaagede inde hos hende, ikke vilde vide deraf; men i det Porten aabnedes, og de kom i Gaarden med Liget, slog hun for sidste Gang de to store lyseblaae Øine op, raabte med Fyrighed Gregers! og ligesom vilde reise sig at tage imod ham; sank i det samme tilbage, drog et Suk, og var ikke mere.

Gamle Henning var, saa haard han end syntes, utrøstelig over sin Datters Forliis, som han i sit Hierte maatte bebreide sig selv. For at neddysse sine Nag forfaldt han efter

saadanne raa Menneskers Maade, aldeles til Drukkenskab; og da derved hans Omstændigheder, som allerede havde nogen Tid været i Aftagende, bestandig forværredes, drev han sit Strandran mere ublue end nogensinde. Derved indviklede han sig endelig i en farlig criminel Sag, hvori han vel omsider blev saa temmelig frikiændt; men der gives de Sager, der ikke koste stort mindre at vinde end tabe; han forarmedes ganske, og maatte tilsidst paa sine gamle Dage leve af Almisser, som de godhiertede Møenboer, saalidet de end fandt ham Medlidenhed værd, ikke havde Hierte at nægte ham.

Hedevig og Gregers hvile i een Grav paa Maglebye Kirkegaard; Graven, har man fortalt mig, bliver tit — i det mindste til Høitiderne — prydet med Blomster, og vil udentvivl blive det, saalænge der endnu i Sognet er af Hedevigs Jævnaarige eller Gregerses gamle Disciple tilbage.

Og Skiæbnens Had udmattet nu maa hvile,
Da Døden selv ei kunde dem adskille.

Dette er, kiæreste Pram! den Begivenhed, til hvis Minde hiint Sørgekors reistes paa det Sted, hvor Gregers fandt sin Død, da han gik hen at overbringe det Brev, hvori han frasagde sig sit Livs sødeste Drøm, Haaber om Hedevig; da han sneeg sig denne afsidedes Vei, for dog, uden at møde Henning, at komme til at see hende eengang endnu, i det han frasagde sig hende; jeg har indskrænket mig til at fortælle dig den, som den ved den mundtlige Tradition er overantvordet mig.

O! vilde end Philippas Digter røre
Umisbrugt Streng, fro skulde Muser høre;
Og kierlig Pine vilde mangen Gang
Med Taarer kysse omme Mindesang.

K R.

Til to Søstre

med en Buket.

Dagen for deres Confirmations-Dag 1795.

Var jeg i Sandhed Digter, o jeg vilde
Af Muelighedens Rige trylle frem —
Det skionneste, sig Tanken kunde bilde,
For til i Morgen det at bringe Dem,
O blev da min et Øieblik den Evne,
Mit Digtersyn at giøre virkeligt,
Hvad skiønt og rigt, man hidtil hørde nævne,
Blev Intet mod min Gave. — O, men Digt! —
Hvad blev det? — og hvad kan jeg nu Dem bringe?
Kun Blomster — ak — som visne strax i velan,
Forsmaaede blier de ei, hvor saare ringe
End Gaven er. Jeg bringer, hvad jeg kan.

Men som de er, saa er det dog, Veninder!
Det skionneste af Jordens Herlighed.
Sandt; snart, ret snart, de Blomsters Pragt
forsvinder;
Men hvad gior ikke saa? hvad varer ved?

En Rose af Juveler koster mere;
Har Glands, som disse Blomster ikke har;
Blier saa til Deel, misundt af mange flere —
Nu — gierne dog en saadan jeg frembar.

Og dog var det Alvidsdom selv, som sagde;
"Betragter Blomstret, seer til Lilien;
"Og Salomon, med alt hvad Ophir bragte,
"I al sin Herlighed, var ei som den"

Hvad er den Herlighed, som saa Demanten
Maa vige for? — hvori skal den bestaae?
Halv skiult imellem Bladene af Planten
Groer Blomstret frem, tidt lidet agtet paa.

Sin Vellugt, gavmild, rundt om den udgyder,
For hvo den kun indaande kan og vil;
Blier den end umærkt, lige skion den pryder
Sin skiulte Vraa, saalænge den er til,
Der sammenfolder den de skiønne Blade,
Naar de ei dufte meer, og segner hen;
Men talrigt Frøe vi see den efterlade;
Af hvert den fremstaaer mangefold igien.

O saa er Dyd og Uskyld. Som et Billed
Paa dem, mit ringe Blomst faaer ægte Værd.
O skuer Dyd og Uskyld forestilled'
Ved disse Blomster, som jeg bringer her.
Og var det nu Juveler, som jeg bragte,
De, i sig selv, som Blomstret, Støv kun er;
I Dyds og Uskylds Billed De vil agte
Paa noget ædlere end Krambodværd.

Veninder! o hvor Blomstret yndigt klæder
Et Bryst, som kun for Dyd og Uskyld slaaer.

En Plads paa Deres, o det er den Hæder,
Som mine Blomster er opvoxne for.
Forsmaae dem, nei, det kan De, vil De, ikke.
Det er kun Blomster! — kun? hvad er da
meer? —
Hvad varer længer da end Øieblikke?
Hvad Herlighed er ikke — Støv og Leer? —
Det ingen Cræsus Dem formaaer at byde,
Det eeneste af eget ægte Værd,
Veninder, det, som Blomsterne betyde,
O Dyd og Uskyld Deres, Deres er.
Men denne Skat, hvad eier vores Klode,
Som værdigt var end did at føies hen?
Jo: Egenagt og Agt af alle Gode,
Tilfredshed — men det alt tilhører den.

Og nu; den hellig store Dag sig nærmer,
Da De til Pagtens Eed skal træde frem

For Dydens Ven og Uskylds troe Beskiærmer.

Gud! Gud! Algode, du velsigne dem!

Han vil — o vist han vil de Børn velsigne

Af denne Fader — som var ogsaa min —

De Børn af ham, som stræbe skal at ligne

Ham og hans Elskte paa hvert Livets Trin.

Høitidelig blandt Deres Levedage

Er den, hvortil jeg Dem de Blomster gav.

Men end jeg særskilt har et Par tilbage

At bringe Dem — ak vorne ved en Grav*)

Fra hiin vor dyrebare Faders Minde

Jeg hented dem med Taarer; og jeg veed

De ei ugierne Festen vil forbinde

Med Tanken paa den Faders Hædersminde,

Hans Liv, hans Død, hans lyse Evighed.

Pram.

*) Deres fortræffelige Fader var død nogle Maaneder forud.

Et Fragment.

Grav! som ethvert mit Fodfied gaaer imode
Paa tornet Bane giennem Livets Ørk!
Er bag dit Mulm et Glimt af Morgenrode?
Hvad heller vorder du mig evig mørk?

Mon da det Lys min Skabers Viisdom tændte,
Og lod mig see fra Klippens hoie Top,
Mon det alene for min Vandring brændte
At vise: did jeg aldrig kommer op?

O Gud! du sætter Maal for mine Dage!
Er dette Maal den ode morke Grav!
Vil ved dens Bred Algodhed grum betage
Det Haab, om Liv han til mit Hierte gav?

Th. Thaarup.

Til en ung Pige,

(Efter Anakreon.)

Flygt kun ikke, skiondt du finder
Aldrens Snee paa mine Haar,
Og fordi paa dine Kinder
Rosen i sit Udspring staaer.
Ei min Kiærlighed foragt,
Floras Krandse kun betragt,
Lillien der saa tækkelig
Trindt om Rosen slynger sig.

Sagen.

Til Kiærlighed.

(En Bryllupsvise.)

Da Lysets Bliv fra Verdners Fader
fremvinked' Alt til Liv og Lyst,
da nedsteeg du blandt Myriader
at skabe Glæder i hvert Bryst,
du iilte frem med snare Fied,
o Himlens Datter, Kiærlighe.!

Chor.

Du iilte frem med snare Fied,
o Himlens Datter, Kiærlighed!

Rundt om dig Glædens Sange lode,
og Jordens Slægter signed' dig,

du smykker Livets Morgenrode,
dets Aften gior du lykkelig,
hver Stovets Søn, som nød din Fred,
glad takker dig, o Kiærlighed!

Chor.

Hver Stovets Søn, som nød din Fred,
glad takker dig, o Kiærlighed!

Af dig en Yngling Kraft og Styrke
modtager i de første Aar,
du blid forjager Kummers Mørke,
og lyser i hans glade Vaar,
ei mandig Daad han trættes ved,
Naar du er Lønnen, Kiærlighed!

Chor.

Ei mandig Daad han trættes ved
naar du er Lønnen, Kiærlighed.

Den som i modne Manddoms Alder
hentyer til trofast Mages Barm,

hvem elskte Spæde Fader kalder
med Lallen fra sin Moders Arm,
hans stille Taare triller ned,
den takker dig, o Kiærlighed!

Chor.

Hans stille Taare trille ned,
den takke dig, o Kiærlighed!

Den Olding, som i sundne Dage
engang du giorde lykkelig,
med Fryd end kalder dig tilbage,
graahærdet end velsigner dig,
selv matte Olding styrkes ved
at mindes dig, o Kiærlighed!

Chor.

Selv matte Olding styrkes ved
at mindes dig, o Kiærlighed!

Modtag vor Tak, o Himlens Datter!
nye Venner du os skiænket har,

enhver af os din Gave skatter,
du sendte os et ædelt Par,
o skue til vore Glæder ned,
vi dig lovsynge, Kiærlighed!

Chor.

O skue til vore Glæder ned,
vi dig lovsynge, Kiærlighed!

For stedse-lad dit Smiil forlede
de elskte Venners Liv som nu,
selv deres skyldfrie Aftenrode
med himmelsk Glands omstraale du,
til varig Glæde, til din Fred
du lede dem, o Kiærlighed!

Chor.

Til varig Glæde, til din Fred
du lede dem, o Kiærlighed!

H. W. Lundbye.

Amor og Laura.

(Af det Engelske.)

En Gang med Laura lille Amor spilled',
De gyldne Tærninger paa Tavlen trilled'.
"Jeg sætter, sagde han, Alt hvad du vil
"Mod eet af dine Kys paa Spil."
De spillede — strax tabte han sin Bue,
Sin Piil, sin Moders mydeligste Due,
Sit brune Haar, og endnu meget meer',
Som ikke kan opregnes her.
Den lille Skielm i Haabet end sig fryder;
Han tusind andre Herligheder byder,
Det Nektarkys, han af Cythere fik,
Selv Purpurroserne paa sine Kinder,

Kort, hele Tryllekraften i sit Blik.
De spillede; og Laura alting vinder —
Da blev han ret for Alvor vred.
"Du", sagde han, "ei denne Gang skal vinde,
"See her — jeg vover mine Øine med!".
Men Laura vandt, og Amor løb i Blinde.

O, Amor! har hun handlet saa mod dig,
Hvad kan jeg vente mig?

Sagen.

Sang

ved min Ven, H. Laubs Bryllup

den 20 Mai 1802.

At Kjerligheds Vaar er den favreste Stund,
Er maugen en Egtemands Klage;
"Ak, sukke de, kort er Henrykkelsens Blund
"Men lange er Trældommens Dage.

"Ved Haabets fortryllende Soelglimt saa sroe
"Fremvandrer den Yngling og Pige,
"Let synes dem Løvret om ukrænket Troe,
"Men snart de det angre, og svige"

O Laub! o Louise! saa er de forbi,
Jer Kierligheds skionneste Dage?
I elskte hverandre, var glade og frie,
Herefter I Aaget skal drage!

Forblindede Daarer! I ahne det ei,
Ved Hymens forføriske Kiæde
Bortfiernes I daglig fra rosenstroet Vei
For tornefuld Stie at betræde.

Ja, Ven, det var vist noe en kostelig Tid,
Da af vort Lyceés Kapitaler
Du aarlig saae lønnet din moisomme Flid
Med rene tre hundrede Daler.

Og da ved hver Maaned, som iilte fordi,
Du hørtes tvivlraadig at spørge;
Naar kommer den Tid, da for Brødsorger fri
Jeg kan min Louise forsørge.

Nei, Held dig o Ven og din udkaarne Viv!
I have nu lagt den tilbage,
Den kjedsomste Tid i vort jordiske Liv,
Forlovelsens prisede Dage.

Ved Haabets Ledsagning herefter I ei
Skal adskilte vandre i Blinde;
Forened herefter paa Kiærligheds Vei
Besknelsens Glæde I finde.

Ei hensvundne Fryd i Jer landlige Roe
Med Savn vil erindres af Eder;
Fra tyvende Mai attenhundred' og to
Fremblomstre først ret Eders Glæder.

De blomstre, og modnes, omhegned af Dyd,
Og Torne kun sielden frembryde;
Bestandig tiltage Jer Kjerligheds Fryd,
Og stedse fortient I den nyde!

C. Pavels.

. . . . . .

. . . . . .

Register.

. . . . . .

S. Faye, Inspecteur paa de kongelige Godser i Falster.

Igienfødelsen . . . . . Side 82

Frue Chr. Koren.

Den forhaanede Elsker 67

I en ung Theologs Stambog 77

L. Kruse, Litteratus.

Paa en Venindes Navnedag med en hvid Rose 41

Ved en gammel Stambog 60

H. W. Lundbye, Litteratus.

Til Kiærlighed 134

C. Pavels, Capellan til Nicolai Menighed.

Ved min Ven H. Laubs Bryllup 140

C. Pram, Justitsraad og Committeret.

Til to Søstre med en Buket 127

J. Rein, Præst til Eidanger og Brevig.

Ensomhed 18

Natten, helliget Amtmand Wibes Minde . . 50

L. Sagen, Lærer ved Hr. Hospræst Christianis Institut.

Harpespilleren 25

Zephyren, Idyl efter Gesner 46

Nanny, en Romance . . . . . Side 57
Kiærlighedś Magt 69
Af Anthologien 73
Den overvundne Herkules 76
Af Anthologien 79
Af Anthologien 81
Til en ung Pige, efter Anakreon 133
Amor og Laura 138

J. Storm Munk, Candidat.
Natten 55

Stoud Platou, Candidat.
Elegie i Ruinerne af et Biergslot 35
Midnatstimen 85

F. Schmidt, Præst i Eger.
Lys og Varme, efter Schiller 88

— Th. Thaarup.
Fragment 132

— Ohlenslæger, Stud. Jur.
Violsamleren 29
Drømmene 63
Rosen efter Dr. Steffens 74

— Udgiveren.
Til min Tamma 71
Ved en ung Piges Grav 72
Klintekorset paa Møen, prosaisk Fortælling . 87

MÅ KUN BENYTTES
PÅ LÆSESALEN

Frederiksberg Kommunes Biblioteker
461828620